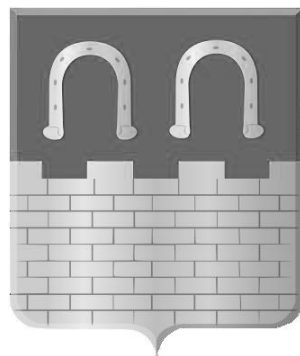

De Wildenborcher

Kwartaaluitgave voor iedereen die zich verbonden voelt met de Wildenborch

Maart 2019

Beste buurtgenoten,

Ons buurtblad De Wildenborcher is ontstaan is uit het mededelingenblad van de vroegere Prinses Julianaschool. De school stopte 30 jaar geleden. Dit jaar willen we in iedere Wildenborcher terugblikken op iets wat ons in de periode 1989-2019 is blijven herinneren aan deze school, voor velen nog 'onze school'. Jenny, huidige bewoonster, vond dingen waar je verhalen bij kunt bedenken, hierover schrijft ze in dit maartnummer. Hebt u thuis ook iets van de nalatenschap van de school? Laat het ons (de redactie) weten!

De Kapel is nu het centrale punt van en voor de buurt. We hadden er in januari de nieuwjaarsvisite en een paar dagen later de start en finish van de midwinterwandeling waar meer dan 600 personen aan deelnamen.

De Wildenborchse verenigingen hebben de Kapel als hun 'thuis': Klootschieten, Jelle schrijft: *'na een rondje gegooid te hebben drinken we vaak een kop koffie met een lekkere koek erbij.'* De Toneelvereniging, de Schietvereniging en ook de Wildenborchse Vrouwenclub komen er samen. Bent u/jij al deelnemer van een Wildenborchse vereniging?

In een 'In Memoriam' herdenken we vijf personen:

Wim Groot Nuelend, 71 jaar - Gerda Berenpas, 90 jaar - Jan Groot Jebbink, 73 jaar - Jenny Polman, 61 jaar en Gideon du Marchie Sarvaas, 86 jaar. We wensen alle families sterkte toe.

Een overzicht van de verdere inhoud:

- 'Even Voorstellen': familie Van Bendegem - Blokhuis, Polsteeg 3. (Kathy de Vries)
- Kennismakingsgesprek met Iris Toxopeüs, Vordenseweg 17. (Lucie Bartel)
- Een werkdag als stewardess van Ingrid Veldhuizen-Somsen
- Postvak In: Tygo Bijenhof
- Nieuwjaarsvisite: verslag van Lucie Bartel en een verslag van Romée, Indy en Yora met foto's van Linsey Mennink en van Johan Braakman (zie ook achterhoekfoto.nl)
- Midwinterwandeling: verslag van Jan Kornegoor en een verslag van Lyan Mennink met foto's van Linsey Mennink
- Klootschieten: Jelle Wezinkhof
- WVC avond in november: Alma van der Schoot
- 'Oud nieuws' door Gerda Rossel
- Het weten waard:
 - 'Liefde is.....' Henk Winkels met de trekker naar zijn vrouw in Laren (Lucie Bartel)
 - Lyndon en Jente Mensink: spelen in een droge sloot in december 2018
- Herman en Riet van Ditshuizen kregen bezoek van Kathy de Vries voor een interview
- Wildenborch quiz - Het Galgengoor - door Rik Mars
- Verhaal, deze keer drie sterke zeemansverhalen, van Landrot
- Recept: Tarte Tartin - omgekeerde appeltaart - van Christine Meltzer
- Kinderpagina: - bloemen in de lente - van Anja Sprukkelhorst
- Gevonden Voorwerpen in de Prinses Julianaschool, door Jenny Nijsink
- Financieel jaarverslag Kapelcommissie 2018
- Cultuurfonds: Romantisch concert 'Claudia y Manito' 16 augustus, Ben Godtschalk

Om naar uit te kijken, noteer de datum:

- De Oranjecommissie schrijft over versierde fietswedstrijd op het Oranjefeest
- De Toneelvereniging (TAO) geeft een uitvoering in de Kapel op 29 en 30 maart
- In het Bosket: plaatsen van bordje op de leuning van de nieuwe brug, 6 april
- Voorjaarsfietsstocht, vertrek vanuit de Kapel, op zondagmiddag 5 mei

Bedankt voor ieders bijdrage!

Vriendelijke groet van de redactie, Kathy, Lucie, Reinier, Joke.

De Wildenborchse Kapel

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en e-mailadressen:

Joke Wiltink	(0575) 55 67 48	wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	(0575) 55 65 12	reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	(0575) 55 65 33	info@luciebartel.nl
Kathy de Vries	(06) 53 15 33 79	kathy.devries@xs4all.nl

Inzenden copy vóór 20 april 2019

Naar wiltwess@hetnet.nl
Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

De Wildenborcher wordt iedere keer met veel enthousiasme door vrijwilligers gemaakt en bij u thuis bezorgd. Een vrijwillige bijdrage voor de drukkosten kunt u overmaken naar:

IBAN: NL95RABO 0366412353 ten name van Kapel Wildenborch, onder vermelding van 'De Wildenborcher'.

Als u ook de Wildenborcher wilt ontvangen of als er bezorgproblemen zijn, meld dit dan bij één van de redactieleden. Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Dinsdag 29 januari overleed geheel onverwachts op 79 jarige leeftijd

Jan Oplaat

Wij wensen Hermien, de kinderen, kleinkinderen en overige familie heel veel sterkte.

In de volgende Wildenborcher plaatsen we een In Memoriam om Jan te herdenken.

In Memoriam:

Wim Groot Nuelend 1947 - 2018

'Als ziekte langzaam bezit van je neemt'

Zondag 11 november overleed op zijn eigen plek aan de Mosselseweg, zoals dat zijn wens was, Wim Groot Nuelend.

'Wim van de Weaver', zoals velen hem kenden, werd geboren op 28 mei 1947 als oudste zoon in het gezin van Willem en Marie Groot Nuelend. Later werden nog twee jongens geboren; Herman en Reinier.

Na de lagere school ging Wim naar de landbouwschool en hielp hij mee op de boerderij van zijn ouders en bij loonbedrijf Hoftijzer in Zwiëp. Later ging hij, naast het werk thuis op de boerderij, voor Coveco varkens halen en werkte hij jarenlang als chauffeur bij Woltering in Vorden. Wim was nog jong toen zijn vader overleed en hij de verantwoordelijkheid voor de boerderij kreeg. Het boer-zijn was achteraf wellicht niet zijn eerste keuze, maar dat brachten de omstandigheden mee. Timmeren en metselen vond hij eigenlijk veel leuker. Ook was Wim een groot natuurmens en tijdens de wandelingen door de bossen rondom

'de Weaver' genoot hij van alles wat er zich in de natuur afspeelde.

Zijn grootste hobby was het mennen van paarden. Wim was hierin zeer behendig, al ging er ook wel eens een paard op hol. Hij was actief lid van de Vordense rijvereniging 'De Graafschap' en jarenlang vervulde hij er de taak van penningmeester.

Vanaf de eerste keer heeft Wim meegereden met de jaarlijkse koetsentocht in Vorden en ook op andere tijden ging hij er graag op uit met zijn koets en paarden.

Tijdens het Wildenborchs feest verzorgde Wim meerdere jaren, met koets en paard Zinanda, het vervoer van de schutterskoning naar het feestterrein en aansluitend het traditionele ringsteken bij het kasteel.

Wim kende in zijn leven een goede gezondheid, maar twee jaar geleden werd hij ziek en in 2017 werd asbestkanker geconstateerd. Het werd een zware tijd, met een leven tussen hoop en vrees, waarin Wim alles deed wat in zijn vermogen lag om beter te worden. Tot het niet meer ging en de ziekte bezit van hem nam. Zijn wereld werd kleiner, vooral toen hij niet meer kon wandelen en autorijden. De scootmobiel gaf hem de laatste maanden nog een stukje vrijheid. Wim werd meer en meer afhankelijk, maar hulp vragen vond hij moeilijk. Gelukkig dat Herman hem altijd nabij is geweest en zo goed mogelijk voor hem zorgde. Ook hij had veel zorgen om zijn eigen gezondheid. Voor alle twee waren de afgelopen jaren zwaar, en natuurlijk ook voor Reinier en zijn vrouw Annie. Gelukkig was er een netwerk van mensen om hen heen waarin een ieder zijn/haar eigen taak vervulde.

Over de dood sprak Wim vroeger niet, maar de laatste tijd veranderde dat en gaf hij aan hoe het moest zijn tijdens de uitvaart en daarna. Hij wilde graag zijn uitvaart vanuit de Wildenborchse Kapel en naar de begraafplaats in Vorden begeleid worden door zijn eigen paarden Nanda en Zinanda met als koetsiers Reinie Groot Nuelend en Gerrit Nijenhuis.

Zondag 11 november is Wim thuis in zijn vertrouwde omgeving, toch nog onverwachts, overleden in het bijzijn van zijn broers en schoonzus en hond Tosca aan zijn voeten. Wij hebben op vrijdag 16 november afscheid genomen van Wim. Na de afscheidsdienst in de Kapel werd Wim op een boerenwagen naar zijn laatste rustplaats gebracht met ervoor zijn paarden Nanda en Zinanda.

Wij wensen Herman, Reinier en Annie en hun zonen Stefan en Peter veel sterkte.

In Memoriam:

Gerda Berenpas - Bouwmeester 1928 - 2018

“Het is goed geweest”

Woensdag 28 november overleed op 90-jarige leeftijd Gerda Berenpas-Bouwmeester.

Gerda Berenpas werd geboren op 6 mei 1928 en groeide op met haar zusje Willemien op boerderij ‘Het Olthuis’ aan de Mosselseweg.

Gerda bleek op de lagere school een bovengemiddelde leerlinge te zijn voor wie de schoolmeester moeite deed om haar verder te laten leren. Maar zoals dat ging in die dagen, vonden haar ouders dat niet nodig. De toekomst van een boerenmeisje lag immers in het huishouden en moederschap. Gerda liet zich in latere jaren wel eens ontvallen dat ze graag onderwijzeres had willen worden.

Op haar 16e kreeg ze verkering; op de ijsbaan in de Wildenborch sprong een vonk van verliefdheid over naar buurjongen Jan Berenpas, hij woonde aan de overkant van de straat.

Op 28 mei 1953 trouwden Gerda en Jan en gingen inwonen op de boerderij van haar ouders. Privacy was soms ver te zoeken. Vanaf hun trouwdag was het alle dagen met vier volwassenen aan één tafel. Opoë deed het huishouden en bepaalde wat er werd gekookt.

Het huwelijksgeluk werd bekroond met de geboorte van zoon Wim en dochter Alice.

Gerda was graag buiten, ze genoot van de werkzaamheden in de tuin en rondom het huis. Op een vrij moment wandelende ze graag en 's zomers, wanneer het weer het toeliet, ging ze graag naar het zwembad. Gerda hield van het verenigingsleven. Vóór haar huwelijk was ze lid van de Wildenborchse meisjesvereniging “Ora et labora” en na haar huwelijk stapte ze over naar de vrouwenvereniging, waarvan ze vele jaren secretaresse en penningmeester is geweest. Ook was ze actief lid van de Wildenborchse volksdansgroep.

Als er iets te beleven viel waren Gerda en Jan van de partij. Koninginnedag vieren in Vorden en de kermissen werden niet overgeslagen, het waren mooie gelegenheden om te dansen en daar hielden Gerda en Jan van.

Het was niet altijd rozengeur en maneschijn, enige mate van depressiviteit heeft in Gerda's leven lang een rol gespeeld.

De oude boerderij werd een grote zorg en in 2005 verhuizen Gerda en Jan naar de Albershof in Vorden. Comfortabel wonen, het was genieten vanaf de eerste dag, "Dat hadden we veel eerder moeten doen", was de conclusie van Jan en Gerda. Drie jaar woonden ze er samen en in 2008 werd het 55 jarig huwelijk met een feest gevierd. Datzelfde jaar kwam Jan te overlijden. Niet lang daarna overleed ook dochter Alice, een groot verdriet dat haar verdere leven overschaduwde. Gerda bleef nog zeven jaar aan de Albershof wonen, waar ze veelvuldig bezoek kreeg van Wim, Anny, Frans, de kleinkinderen Ilse, Ellen, Sander, Pascal en achterkleindochter Demi. Na een heupoperatie ging Gerda voor herstellzorg naar zorgcentrum de Bundeling in Ruurlo. De tijdelijke opname werd omgezet naar een langdurig verblijf. Na een moeilijke beginperiode in de Bundeling, bloeide Gerda weer op en genoot ze van de mensen om haar heen en de activiteiten in de Bundeling.

Op 28 november eindigt het aardse leven van deze geliefde moeder, schoonmoeder en oma. Na de afscheidsdienst op dinsdag 4 december in de Kapel, is Gerda in besloten kring begraven op de algemene begraafplaats in Vorden.

Wij wensen Wim, zijn vrouw Anny, schoonzoon Frans, de kleinkinderen en achterkleinkind veel sterkte toe.

In blijvende herinnering:

Jan Groot Jebbink

Dinsdag 20 november overleed geheel onverwachts Jan Groot Jebbink, Galgengoorweg 8. Jan vierde enkele dagen voor zijn plotseling overlijden zijn 73^e verjaardag. Boven de rouwbrief heeft de familie de pakkende tekst geplaatst:

*Nu het rumoer rondom jou plots is verstomd,
de paarden de koets niet langer zullen trekken,
het geweer geen schot meer lossen zal,
nu voelen wij de stilte en in die stilte,
zullen we je opnieuw ontmoeten,
nog altijd je eerlijkheid en gekkigheid herinneren,
samen door het Galgengoor gaan,
nu je onze handen niet meer aan kunt raken,
raak je ons hart, nog duidelijker aan.*

Jan Groot Jebbink was in 2017, tijdens het Wildenborchs feest, de koetsier van de schutterskoning en verzorgde hij ook het traditionele ringsteken. Wij wensen zijn vrouw Dini, de kinderen en kleinkinderen heel veel sterkte.

&

Jenny Polman

Op 17 december 2018 is Jenny Polman op 61 jarige leeftijd overleden. In de periode dat Jenny in de Wildenborch woonde, aan de Grensweg, was zij één van de drijvende krachten om ons buurtblad 'De Wildenborcher' van een mededelingenblad te laten uitgroeien tot een echt buurtblad zoals we nu kennen. Zij zag het als uitdaging om een blad te laten ontstaan wat diende als bindmiddel voor het buurtschap. Jenny werkte als verslaggever voor dagblad De Stentor en had de vaardigheid om te bedenken hoe het blad opgezet kon worden en met welke rubrieken. Ze bood met haar waardevolle adviezen ondersteuning aan de mede-redactieleden en nam na verloop van tijd weer afscheid van deze vrijwilligerstaak, mede door verhuizing naar elders. In haar afscheidsartikel in september 2007 schreef ze onder andere: "Ik ben heel blij dat 'De Wildenborcher' zich inmiddels een eigen plek heeft veroverd binnen onze buurtschap" en: "Iedereen kan schrijven, ook wie denkt het echt niet te kunnen. Het hoeven tenslotte echt niet allemaal literaire hoogstandjes te zijn." De aanhef "Beste Buurtgenoten" werd ook door Jenny bedacht in de tijd dat zij het voorwoord schreef. Wij wensen alle familieleden heel veel sterkte.

&

Gideon du Marchie Sarvaas

Woensdag 6 februari overleed, op 86 jarige leeftijd, Gideon du Marchie Sarvaas. Samen met zijn vrouw Els woonde hij 20 jaar lang in de Wildenborch op 'De Hoppenhof'. In 2016 zijn ze, om gezondheidsredenen, naar een verzorgingshuis in Lochem verhuisd. Ze stuurden toen een brief naar de redactie van 'de Wildenborcher' om afscheid te nemen van de Wildenborchse buurt, deze is gepubliceerd in de Wildenborcher van maart 2017. Wij bewaren goede herinneringen aan Gideon; hij was een vriendelijke en altijd belangstellende buurtgenoot. We wensen Els, de kinderen, kleinkinderen en verdere familie heel veel sterkte.

Nieuwjaarsbijeenkomst 2019

De zaal van de kapel stroomde langzaam maar zeker vol. En iedereen werd weer verblijd met heerlijke oliebolletjes bij de koffie. Wat is dat toch altijd goed verzorgd en gezellig!

Om half negen was het zover; Reinier Klein Brinke heet iedereen zeer hartelijk welkom en wenst ons allen een heel goed en gezond 2019. Hij blikt terug op weer een jaar vol gebeurtenissen, vrolijke en verdrietige. En hij constateert dat er veel lief en leed gedeeld wordt.

Er was ook een eerste Naoberdag in 2018; een initiatief van Herman Wezinkhof samen met Alma van der Schoot en Judith Keurentjes. Dat was een groot succes; wel 80 Wildenborchers, oud en nieuw, waren er. Dat wordt zeker vervolgd! Verder vertelt Reinier dat het goed gaat met de Kapel; de opbrengsten zijn flink gestegen. En er is een anonieme gulle gever geweest, waarvoor dank! Hans Ezerman, als penningmeester, zal ons straks meer vertellen over de financiën. En dan is er nog een uitslag, die Reinier ons mag meedelen. De winnaar van de Wildenborch quiz isGerda Rossel! Applaus! De prijs is een gratis kaartje voor de Staringavonden deze zomer.

Dan vertelt Reinier hoe de avond verder zal verlopen; er zijn (gelukkig!) weer play back acts; die zullen we in twee delen te zien krijgen. En er is een kwis, die door Rik Mars is samengesteld. Maar nu eerst Hans Ezerman over de financiën. De inkomsten zijn gestegen, vooral door meer deelname aan evenementen; de winterwandeling met 500 deelnemers en goed bezochte Staringavonden. Er wordt gevraagd wie er in de kascommissie wil gaan zitten. Brenda Zeevalkink meldt zich aan.

Dan is de eerste act; al zingend en dansend, kwamen Ineke Braakman en Jan Kornegoor het toneel op. Zij bleven maar om elkaar en over elkaar heen draaien terwijl ze zongen; "More than a woman, more than a woman to meeeee", een lied uit Saturday Night fever, waar heel spannend op gedanst wordt. Hun kleren waren niet echt gemakkelijke danskleren, maar ze maakten er het beste van en Ineke zwierde toch maar mooi onder Jan door! Het was een vrolijk begin!

Toen begon Reinier met de kwis; er waren 15 vragen over ons buurtschap de Wildenborch en er werd vanuit de zaal enthousiast meegedaan met het beantwoorden van alle vragen. Dank je wel Rik! Ze waren niet altijd eenvoudig, bijvoorbeeld op de vraag

hoeveel mensen er in de Wildenborch wonen, was het antwoord 170. Daarover was niet iedereen het eens!

Daarna werden we verrast door een zaaloptreden van Ineke Braakman als Miggy met het liedje "Annie, hou jij mijn tassie effe vast, want die goser wil met me dansen..." Ze zwierde door de zaal, prachtig

uitgedost en alle "Annie's" in de zaal mochten haar tassie effe vasthouden, dat had Ineke toch maar mooi in de gaten. Maar heel even hoor, "want die goser, die kannie dansen" en dan werd het tassie

weer afgepakt. Toen gingen de zaallichten weer uit en op het toneel zaten Jelle en Renske Wezinkhof, prachtig mooi aangekleed met grijze wollen sjaals en mutsen op.

Ze zongen een liedje van BLØF. "Ik ben blij dat je hier bent", met wodka en nog meer. Ze zaten zo mooi samen en iedereen was blij dat ze 'hier' waren, zij ook, zo leek het althans. En Herman.....die zat te genieten.
En wij wisten toen nog niet wat de laatste act was, hij wel.

Dat was Maan, met het liedje van Wim Sonneveld "Langs het tuinpad van mijn vader". Zo'n prachtig weemoedig lied en Gerda Wezinkhof (ja, die was het, met prachtig lang glanzend haar) zong het niet alleen prachtig mee, maar liet ons ook allerlei foto's zien van de Wildenborch vroeger, een hele mooie combinatie!

En het bleef nog lang gezellig en druk in de Kapel.

Tekst: Lucie Bartel - Foto's: Johan Braakman en Linsey Mennink

Nieuwjaarsvisite

Ook dit jaar was bijna de gehele buurt weer in de Kapel te vinden. We hebben samen zitten lachen, drinken en de enige echte Wildenborchse knakworsten zitten te eten. Natuurlijk hebben we enorm genoten van de shows van die avond. Maar voor de show begon was daar eerst het financiële plaatje. Gelukkig klopte het allemaal. Daarna werd ons brein aan het werk gezet. Rik Mars is op pad geweest in de Wildenborch en heeft van alles wat hij maar tegenkwam vragen van gemaakt, zodat deze avond ook voorzien werd van een leuke Wildenborchse quiz. Geen prijzen, maar wel leerzaam.

De eerste act van de avond was een dansact. Meneer en mevrouw De Bok (Jan Kornegoor en Ineke Braakman) dansten samen de sterren uit de hemel op het lied 'Saturday Night'. Het was de meest bijzondere dans ooit vertoond. De tweede act was van niemand minder dan Miggy (Ineke Braakman) Bijna iedereen heeft haar tassie even moeten vasthouden, terwijl zij samen met haar gozers door de hele ruimte aan het dansen was. Daarna kwam BLØF (Renske en Jelle Wezinkhof) even langs die het lied Zoutelande ging zingen. Ze zongen een prachtig duet na de vele drank van hun vader opgedronken te hebben. Tot slot kwam Maan (Gerda Wezinkhof) met 'Het dorp'. Voor eventjes gingen we weer terug in de tijd en stonden we op het tuinpad van haar vader.

Op de foto van links naar rechts: Indy, Lynn, Lyze, Romée, Yora, Lyan

Al met al was het een erg gezellige avond met leuke acts. Al zou het natuurlijk nog leuker worden als er meer mensen aan mee zouden doen.

Groetjes Romée, Indy en Yora

Nieuwe brug in het Bosket

In het voorjaar van 2018 hebben Bart en Rick drie nieuwe bruggen gemaakt in het Bosket, ter vervanging van de oude krakkemikkige die er lagen. Dat er nooit iemand is doorgezakt, mag een wonder heten!

Een van de drie bruggen, heeft een bijzondere leuning. Ik denk dat de meesten van jullie dat wel weten. Deze leuning is namelijk een geschenk van de ouders en leerlingen van de Prinses Julianaschool. Bij het 75 jarig jubileum van deze school in 1988, bleef er een potje met geld over en dat heeft nu een bestemming gekregen.

Op de foto is te zien – als je goed kijkt! – waar het bruggetje ligt. Je ziet de Kapel op de achtergrond liggen. Misschien zijn jullie er al overheen gewandeld?!

Deze bijdrage aan de brug vinden wij ook een symbolische waarde hebben. Wij beschouwen de gift als een cadeau van de buurt. De brug geeft de verbinding aan tussen de Wildenborch en het buurtschap. Waar in vroeger tijden de pachters een band hadden met het huis - op heel andere wijze natuurlijk - hebben in deze tijd de buurtbewoners die band nog steeds. Juist de leuning geeft aan dat we te allen tijde op elkaar kunnen leunen. Buurtgenoten onderling,

maar ook de buurtgenoten met de Wildenborch.

Om deze band te bevestigen lijkt het ons een mooi idee om even samen te komen bij de brug op zaterdag 6 april om 11.00 uur. Iedereen is daarbij uitgenodigd. We zullen dan officieel het bordje op de leuning schroeven, waarmee de overdracht van het 'potje' wordt gerealiseerd.

Evert-Kees en Jennine van de Plassche-Staring
De Wildenborch

Versierde fietsen op het Oranjefeest

Met het Oranjefeest, op zaterdag 22 juni willen we voor de kinderen t/m 12 jaar een **Versierde Fietswedstrijd** organiseren. Dit komt in plaats van de ballonnenwedstrijd waar we mee gaan stoppen om het milieu niet verder te belasten.

De kinderen met de versierde fietsen mogen vooraan in de optocht van de Nijlandweg tot aan het kasteel. We hopen op een kleurrijke stoet met kleuren passend bij het Oranjefeest. Niet alleen fietsen mogen deelnemen maar alles wat wielen heeft mag mee doen. Dus ook je skelter of je poppenwagen.

Bij het kasteel gekomen, kunnen de kinderen de voertuigen parkeren. Later op de middag zal de jury de

"fietsen" gaan beoordelen. De leukste, origineelst versierde fietsen kunnen een prijs verdienen. We hebben twee leeftijdscategorieën, t/m 7 jaar en van 8 t/m 12 jaar.

We hopen op veel versierde fietsen voor een feestelijk begin van de middag.

Tip: Kijk eens op Pinterest voor heel veel leuke ideeën.

De Oranjecommissie van de Wildenborch

Midwinterwandeling Wildenborch

Zondag 6 januari 2019: Driekoningen, dus vandaag mogen de midwinterhoorns hun sonore geluid nog voor het laatst laten horen. Het is twaalf uur, de zon is heel voorzichtig achter de wolken vandaan gekomen, voor ons tijd om op pad te gaan richting Kapel.

We parkeren bij Arfman want de Schoolhuisweg en de Kapelweg staan al helemaal vol met auto's. Bij de Kapel

aangekomen schrijven wij ons in en kiezen voor de lange route van 14 kilometer. Annie en ik starten als nummer 510 en 511.

We lopen via kasteel Wildenborch naar de Schoolhuisweg, gaan vervolgens langs het huis van Claudine en Hendrik-Jan Meulenbrugge waar, bij hun waterput, de eerste midwinterhoornblazers staan opgesteld.

We gaan de Bronsbergen door, langs een stuk rabattenbos (hier was ook nog een vraag over in de Wildenborchquiz tijdens de nieuwjaarsreceptie), richting het kruispunt 'Grotenhuis' waar we de eerste stop hebben met, jawel een lekkere kop erwtensoep. Met een gevulde maag vervolgen we de route over de Vordensebinnenweg, achterlangs het huis van Janny en Joop Reintjes, over het militair

oefenterrein, door een mooi groot stil bosperceel, uitkomend op de Wientjesvoortseweg achter het Deurninkshuis. We volgen de Wientjesvoortseweg tot aan de Molendijk om, via het voormalige 'Strensbos' waar rond een vuurkorf ook weer een aantal hoornblazers staat, in het Pinetum te komen. Hier laten we ons de warme chocolademelk en de glühwein goed smaken. Even zitten en de beentjes laten rusten is dan ook wel heel erg fijn na 10 kilometer wandelen.

We vervolgen de route door de heuvels van de Belten en wandelen via de Beltenweg naar de Reeoordweg, met ook hier weer een groep midwinterhoornblazers. Vervolgens de Mosselseweg en door het Bosket wandelen we terug naar de Kapel waar een heerlijk broodje, belegd met kip/paprika, verzorgd door poelier "t Vöske" uit Lochem op ons wacht.

Nog even nazitten met een drankje in de Kapel, waar het harmonica duo 'de Mölledeerns' zorgt voor een heel gezellig sfeertje.

En dan zit de midwinterwandeling 2019 er weer op. Maar liefst 630 wandelaars namen deel aan deze 28^e Wildenborchse winterwandeling met daarnaast een recordaantal van 25 midwinterhoornblazers.

En wij? Volgend jaar zeker weer van de partij tijdens de 29^e Wildenborchse winterwandeling!

Tekst: Jan Kornegoor - Foto's: Linsey Mennink

Midwinterwandeling

6

januari was het zo ver! De Wildenborchse midwinterwandeling ging weer van start. En ook dit jaar waren er twee afstanden. De 7 kilometer en de 14 kilometer. Zelf ging ik weer de 14 lopen samen met mijn vader Arnold en mijn tante Erika en Alie de zus van mijn opa.

Bij de erwtensoep, dat was de eerste stop, kon je ervoor kiezen of je de 7 of de 14 ging lopen. De tweede stop was bij het Pinetum dat is een soort tuin met allemaal verschillende soorten zeldzame dennen en struiken. Bij deze stop kon je glühwein en chocolademelk krijgen. Ook stond daar iemand met een midwinterhoorn en ik heb er op mogen blazen. Dat was best moeilijk ook. Daarna gingen we weer een heel eind door hele mooie bospaden. Ik vond het ook leuk dat ze zo hobbelig waren. Bij ons is het een traditie om de wandeling met ons gezin en familie te lopen. Dat vind ik wel een leuke traditie.

Toen we er bijna waren voelden we wel onze benen en voeten. Bij de laatste stop, die was bij de kapel, kon je een lekker broodje kip halen.

Ik ga het volgend jaar zeker weer doen, u ook?

Groetjes Lyan Mennink

Klootschieten

Zoals we allemaal gemerkt hebben is de Wildenborchseweg afgelopen najaar een hele poos afgesloten geweest. Een unieke kans voor de Wildenborchse klootschietvereniging om over deze mooie brede weg de kloten te laten rollen. Het was op een zonovergoten zondag (18 november) dat we een vijf kilometer lang parcours hebben afgelegd.

Vanaf de Kapel via de Wildenborchseweg richting de Kamphuizerweg, achter camping 'Kroep An' langs, en via de Mosselseweg weer terug. Normaal gesproken gooien we elke derde zondag van de maand een rondje in het Galgengoor. Voorheen startten we altijd bij de Kapel en liepen we een rondje om het Bosket van de Wildenborch maar aangezien het vaak zoeken was tussen de bramen aan de Mosselseweg zijn we verhuisd.

Vijf kilometer is de meest gebruikelijke afstand bij het klootschieten. Deze afstand leggen we dan ook vaak af bij toernooien. In 2018 hebben we veel toernooien bezocht, meerdere keren zijn we naar Eibergen en Neede geweest. Via Alie en Wim van Arragon, die vroeger in Eibergen hebben gewoond, zijn we in contact gekomen met 'het Loo' en hebben hier ook meegedaan aan hun toernooi. Door dit toernooi kregen we ook uitnodigingen van de vele andere verenigingen in die omgeving.

Er is ook de mogelijkheid om mee te doen aan marathons, zo hebben we dit jaar meegedaan aan de dertigste Vordense klootschietmarathon in Delden. Dit was een tien kilometer lang parcours waarbij de Wildenborch de minste schoten nodig heeft gehad. De Deldense buurtvereniging is ook een fanatieke vereniging die we bij bijna elk toernooi aantreffen. Zij hebben ons toen ook getipt over een toernooi in Tilligte. Dit was een internationaal toernooi waarbij wij tegen

hele fanatieke Duitsers hebben gegooid. Ook werd er afgelopen jaar vanwege het 40 jarig bestaan van de professionele klootschietvereniging 't Broek' uit Ruurlo een toernooi op de Varsselring georganiseerd. Ook al doen we aan veel toernooien mee, we zijn voornamelijk een gezelligheidsvereniging. Na een rondje gegooid te hebben drinken we vaak een kop koffie met een lekkere koek erbij.

Jelle Wezinkhof

Romantisch concert 'Claudia y Manito'

Stichting Cultuurfonds Vorden organiseert op **vrijdagavond 16 augustus** in de Kapel een laat romantisch concert met 'Claudia y Manito', aanvang 21.30 uur.

Claudia speelt op haar Paraguayaanse harp en zingt, Manito speelt op zijn gitaar Zuid Amerikaanse klanken met een Gipsy temperament.

Muziek die helemaal past bij een late avond in de Kapel, gelegen aan de bosrand van kasteel de Wildenborch.

Claudia van Trigt zingt canciones uit diverse Zuid Amerikaanse landen. Met haar zwoele stemgeluid treft ze het juiste gevoel wat deze muziek in zich draagt. Veel van deze nummers heeft haar vader (zelf zanger/gitarist en geboren onder de Caribische zon) haar bijgebracht. Door hem heeft ze ook de Paraguayaanse harp leren bespelen. Op dit prachtig instrument speelt Claudia melancholische zamba's, ritmische polca's, gevoelige tango's en meer. Manito vult het spel van Claudia aan met vurige solo's en gevoelige fraseringen.

Vanaf zijn 7e levensjaar is de gitaar bij Manito niet meer weg te denken. Zijn oom, die gitaar (Hot Club de France stijl) en piano speelde, bracht hem de fijne kneepjes bij. Dit alles ging zonder noten lezen. In deze periode leerde Manito ook de rumba flamenca uit de Camargue.

Manito heeft altijd de voorkeur gehad voor de Spaanse gitaar. Dit instrument is volgens hem een verlengstuk van zijn ziel. Door veel met andere muzikanten te spelen en zelfstudie heeft Manito een karakteristiek geluid ontwikkeld. Zijn spel is intuïtief en heeft veel dynamiek. Dankzij de vele improvisaties klinkt zijn muziek spontaan.

Een heel bijzonder concert dat het bezoeken zeker waard is.

Vrijdagavond 16 augustus 2019, aanvang 21.30 uur – einde 22.30 uur
Toegang € 10,- (t/m 16 jaar gratis)

Locatie: Kapel de Wildenborch,
Kapelweg 1, 7251 KM Vorden

Ben Godtschalk

Familiefietstocht

De Kapelcommissie organiseert op **zondagmiddag 5 mei** een fietstocht voor de hele familie. Op veler verzoek is er dit jaar, naast een route van 30 kilometer, ook een korte route van 10 kilometer.

Het uitzetten van de routes is, zoals gebruikelijk, in goede handen bij Erik Ebbink en Noam Shalgi. Zij zorgen ieder jaar weer voor een prachtige tocht.

Starten op zondag 5 mei tussen 13.00 uur en 14.00 uur bij de Kapel.

Kosten voor deelname bedragen € 4,- per persoon, dit is inclusief een kop koffie met iets lekkers onderweg.

Kinderen t/m 12 jaar doen gratis mee.

Herman en Riet van Ditshuizen

Hermanus Bernardus Theodorus van Ditshuizen is zijn naam en samen met zijn Riet is hij hier al in de jaren '70 vanuit Zevenaar in de Achterhoek neergestreken. Hier was de grond beter. Herman is van jongs af aan een echte ondernemer en handelaar in hart en nieren, zo blijkt uit zijn verhaal. Mede door de ondersteuning van Riet hebben zij gewaagde stappen durven nemen, soms met winst, soms met verlies. Na vele enerverende jaren, wonen zij nu in een soort Dynastie, met grond, huizen en familie er omheen. Hermans levensmotto 'het komt wel goed' is uitgekomen, leest u maar...

Herman vertelt graag en aanstekelijk en hij is trots. Op wat ze bereikt hebben en om een van Ditshuizen te zijn. Het is al donker als ik de Dynastie opfiets, het loopt tegen de kerst. Ik fiets langs de reuzenman op zijn reuzenfiets, aan het begin van de oprijlaan, die mij in stilte lijkt te begroeten. Het is een reusachtig terrein van diverse woningen en schuren, waar Herman en Riet me straks veel meer over zullen vertellen. Véél meer, zelfs zóveel dat ik een aantal uren opnames heb gemaakt. Dat is voor mij nou eigenlijk weer wat minder slim, want uren opnames zul je ook terugluisteren. Rekent u maar uit hoeveel tijd ik voor een interview kwijt ben.

Afkomstig uit Zevenaar, had Herman als boerenzoon maar één doel: boer worden. Hoewel zijn vader hem te verstaan had gegeven dat hij diens boerderij niet kon overnemen, liet Herman zich daar niet door weerhouden. Hij verdiende met een stuk pachtgrond een eigen startkapitaaltje bij elkaar, zodat hij toch zijn droom kon volgen. Met Riet had hij nog maar kort verkering waarna ze gingen trouwen, want "die jongen kon het niet alleen in Barchem, daar hoorde een vrouw bij". Rond hun 22^e kwamen Herman en Riet via een nicht uit Ruurlo in deze buurt kijken en kochten na wat omwegen boerderij 'De Boskamp' N24 in Barchem, nog een genummerde boerderij (nu Vordenseweg 17, red.).

Van vaders kant kwamen ook melkkoeien mee, 4 drachtige vaarzen en een achttal drachtige varkens en vader stond borg voor de bank, die het allemaal maar een mager verhaal vond. Herman ging de buurt langs om de nodige spullen te vergaren, zoals melkbussen en emmers. Machines kocht hij 2^e hands, de koeien werden nog met de hand gemolken. Omdat het geen vetpot was, werkte hij daarnaast nog bij andere boeren. Echt pionieren was het! Zo boerden ze 3 jaar dag en nacht op N24, tot er een kans voorbij kwam. Ze dachten voor deze boerderij een goed bod te krijgen, verkochten de grond en het woonhuis, hoewel met verlies, en kochten daarop een grotere boerderij aan de Winkelsdijk, met 20 ha. grond.

Herman bouwde veel zelf, deed ook metsel- en timmerwerk. Herman Klein Brinke zaliger hielp hem daarbij. Toen Herman K-B op een avond naar huis ging, na bouwen aan een uitbreiding voor een varkensschuur, zei Herman: "Moet jij eens opletten... morgenochtend als jij hier weer komt, dan is het klaar!" Herman K-B lachte, zijn hoofd schuddend en vertrok. De volgende ochtend bleek alles daadwerkelijk klaar. Dit soort verhalen, daar is de avond van doordrenkt. Nooit opgeven, gaan voor je doel. Alsof hij toen al wist dat hij er later zo warmpjes bij zou zitten. Maar hij heeft lichamelijk wel ingeleverd. Zo vertelt hij tussendoor van zijn diverse fysieke klachten, het heeft dus ook zijn prijs gehad, dit harde werken. De rug versleten, 3 hernia's en zenuwen in de voeten die geen signalen meer doorgaven.

Er kwamen in die tijd ook kinderen: Freddie, Marion en Hugo. Doordat de kinderen in Barchem op school zaten, waren Herman en Riet ook georiënteerd op Barchem.

Nu komen ze inmiddels al jaren met Barchemse vrienden maandelijks bijeen om te kaarten. En elk jaar is de pot dan lekker gevuld om met elkaar een weekend te gaan fietsen, nu 40 jaar.

Het bleek op de Winkelsdijk nog steeds alle dagen en nachten werken, en voor een 2^e maal besloten beide op een goed moment de dieren te verkopen en ander werk te gaan zoeken. Herman kreeg een baan bij RMO: rijdende melkontvangst, waarmee hij de melk van melkveehouders naar de zuivelfabriek bracht. En voor het eerst gingen ze met zijn allen op vakantie, naar Mallorca!

Herman kwam bij veel boeren over de vloer om de melk op te halen. Of hij misschien ook een kopje koffie lustte? “*k heb liever een Koe....!*” zei Herman dan. Het verlangen spoot er uit, het bloed kroop waar het niet gaan kon.... eenmaal een boer in hart en nieren, altijd een boer. Om het boeren verlangen te sussen, kwam hij dan zomaar weer met een paar paarden thuis. Gekocht. En na 2 jaar kocht hij 30 melkkoeien erbij en 120 zeugen, terwijl hij 's nachts op de vrachtwagen werkte.

Tot hij een keer 2 nachten wakker moest blijven omdat enkele koeien moesten kalveren. Herman zakte van vermoeidheid in elkaar. De melkwagen werd opgezegd en ze besloten opnieuw te verhuizen, dit keer naar de Stuwdijk, waar een nog wat grotere boerderij te koop stond. Eerst pendelden ze nog van de Winkelsdijk naar de Stuwdijk, om rond de klok van 5 uur de dieren te voeren, en dan weer gauw terug fietsend om de kinderen op weg naar school te helpen. Dit alles wordt zo levendig verteld, dat het is alsof het de dag van gisteren was. Riet vond het een pittige tijd al met al, en Herman bleef zeggen dat het wel goed zou komen.

Eenmaal verhuisd naar de Stuwdijk (inmiddels is het 1982) kiest Herman voor uitbreiding van koeien. Hij bouwt daarna de stallen erbij en deze volgorde blijkt goud: toen het melkquotum vanaf 1983 werd ingevoerd, werd het mogelijk aantal koeien beperkt. Veel boeren waren toen nog bezig met staluitbreiding, om daarna koeien bij te kopen. Eenmaal op het punt van uitbreiding van koeien bleek dat te laat, en zaten ze met een nieuwe schuur in de maag.

Hoewel een pittige tijd, ging het met Herman en Riet uiteindelijk heel goed. Ze kochten ook het huis schuin aan de overkant erbij, een kans voor hun eigen zoon, die er mogelijk zou kunnen boeren. Maar eerst gingen ze daar zelf wonen vanaf 1990. Weer pendelend op het fietsje heen en weer naar de boerderij voor de dieren.

Herman vertelt dat hij ongeveer in die tijd de Wildenborch wel eens in rep en roer heeft gehad. Staatsbosbeheer en de Wildenborch wilden het grondwaterpeil optrekken tot 40 cm onder het maaiveld, onder andere om bijzondere plantengroei aan te trekken. Herman zag de bui al hangen, het zou drassig worden, de grond zou niet te bewerken zijn, noch zouden de koeien naar buiten kunnen, en dit alles nog los van een prijsdaling van zijn vele hectares grond. Herman had daarom een actie op touw gezet en ging met 30 andere boeren naar het provinciehuis. Het heeft heel wat voeten in aarde gehad, maar uiteindelijk werd het plan afgeketst en was zijn grond weer veilig als boer.

Het bedrijf groeide uit naar 120 koeien. Zoon Hugo die eigenlijk de boerderij over zou nemen, zag daar door hooikoorts vanaf. Herman verkocht zijn melkquotum in '99 met wat grond en ging weer op de boerderij wonen, waarna Hugo zijn intrek nam in “de Lentemorgen” schuin aan de overkant.

Na het verkopen van het melkquotum begon het grote genieten samen: ze maakten vele en verre reizen. Rondreis door Canada, bezoeken aan bijv. Brazilië, Zuid Afrika en Amerika met Agro reizen. Vooral Las Vegas vonden ze helemaal geweldig. Veel gokken en ook veel verliezen, evengoed was het een feest! Riet herinnert zich nog dat ze daar ook een bruid weer alleen naar huis zag gaan, de bruidegom was niet op komen dagen... ☺ aiiiiiii....

Ruim 10 jaar geleden is Herman overgegaan van het houden van blauwe koeien naar Blonde Aquitaines. Knappe, maar woeste koeien, zo blijkt ... Ze kunnen namelijk behoorlijk aanvallen. Als ze in een kudde staan, is er niks aan de hand, maar als ze alleen zijn, vallen ze aan. Ik zie het met eigen ogen als ik die avond later rondgeleid wordt in de stal, daarover straks meer... Herman heeft al diverse blessures gehad, en Riet is een keer flink knock out geweest. . .

Dit vee wordt gehouden voor de verkoop van vlees met het keurmerk van Beter Leven, (frank en vrij leven in weiden, geen gif komt eraan te pas en het onkruid wordt uit weilanden gehaald).

Freddie woont inmiddels naast Herman en Riet met zijn gezin. Hij wilde graag buiten wonen. En sinds 2 maanden heeft Freddie het hele bedrijf overgenomen. Overdag loopt hij in pak als bedrijfsleider bij Flynth, 's avonds hijst hij zich in overall en klompen en struint op eigen erf.

Qua werkzaamheden is er eigenlijk niks veranderd, Herman werkt nog steeds, hij kan niet anders. Riet wil wel graag fietsen, maar Herman kan niet dagelijks in een kielzog fietsen zegt hij. Hij kijkt liever naar de dieren in het veld, zoals reeën en fazanten.

Ze zijn de enige familie Van Ditshuizens die nog boer zijn en hebben zich in de 17^e eeuw vanuit Bremen als bierbrouwer in Zevenaar gevestigd. Alle van Ditshuizens zijn familie in Nederland en Herman kent ze allemaal. Hij komt uit een gezin van 8 kinderen en onlangs hebben ze als broers hun 500 jaar samen gevierd.

Riet komt uit een gezin van 12 kinderen, een katholiek gezin. Frans Staring, die onlangs met Dinie in de Wildenborcher stond, is haar broer. Haar vader was molenaar. Reed in zo'n oude Ford met vrachtwagen. Ze weet nog heel goed dat ze in de zomervakantie zoals gebruikelijk een uitje maakten naar de Efteling in die bak. Alle kinderen achterin, zó leuk! Tot ze aangehouden werden. De reis moest verder per trein en de rest propte zich in de wagen naast vader. . .

Riet leest graag psychologische thrillers, van Scandinavische schrijvers van 'the Killing' en 'Borgen', ze handwerkt, puzzelt, heeft veel voor de kinderen gezorgd en op haar 9 kleinkinderen gepast. In Barchem is een actief dorps huis, waar ze dus kaarten en samen buurtfeesten bezoeken, waaronder het Koningsfeest.

Verder wandelt en breidt ze graag. Haar enige baantje, lacht ze, was tijdelijk in het huis tegenover de Wildenborch, waar ze ooit poetste. Eigenlijk kon ze vroeger heel goed leren, maar ze moest thuis helpen in de huishouding en zo was het. Ze vindt het nog steeds jammer.

Er zijn al diverse broers en enkele zussen van Riet overleden. "Dat voelt heel raar op verjaardagen, het is niet meer compleet".

Herman en Riet hun kleinkinderen, zijn van de leeftijd 7 tot en met 17 jaar. Alle kleinkinderen doen wel iets met sport of wat daar in de buurt komt en leuk om te noemen is dat een zoon van Hugo en Julia voetballer is voor de Graafschap, nu al voor het 4^e jaar, hij is 12 jaar. Een kleindochter volgt bij Elly Jansen drama, dans en toneel. Elly is een begrip in Nederland. Hugo en Julia hebben 3 kinderen. Freddie en Mariska die er naast wonen hebben er 4 en Marion en Mark, die in Vorden wonen, hebben 2 kinderen.

En hoe zit het met de fiets vooraan het pad? Herman heeft dit laten maken bij smid Oldenhave in Vorden. Een voorbeeld stond in de buurt van Doesburg en dat vonden ze prachtig. Inmiddels is het een IJkpunt bij een dropping, fietstocht of wandeling. Er worden altijd foto's genomen door toeristen die er langs komen.

We kunnen geloof ik gemakkelijk nog een nachtje doorpraten..... Maar in plaats daarvan fietsen we nog even het erf op om de koeien te bewonderen. Bij enkele reusachtige stieren krijg ik toch een fijn gevoel dat ze goed opgesloten zitten. Bij een jonge stier staan we een tijdje stil, en de stier lijkt daarentegen steeds opgefokter te worden. Niet eens uit boosheid, maar telkens maakt hij impulsief een aanvalsbeweging.

Wow... daar maakt mijn hart een sprongetje. Herman doet het licht uit en ik fiets het erf af. Met een bijzonder gevoel verlaat ik de Dynastie.

Kathy de Vries

Uitvoering Toneelvereniging T.A.O. Wildenborch

Op vrijdag 29 en zaterdag 30 maart 2019

Gespeeld wordt het komische blijspel:

Hotel te koop

geschreven door Henk Roede

In de Kapel wordt door toneelvereniging T.A.O., twee avonden per week, hard gewerkt om de komende toneeluitvoeringen weer een groot succes te laten worden. Maar liefst vier nieuwe, heel enthousiaste, spelers maken hun debuut bij de Wildenborchse toneelvereniging. Dus er is zeker toekomst voor T.A.O. Ook de regie is in andere handen overgegaan; Dini Schoolen, klein van stuk, pakt het groots aan. En Gerrit Rossel, met veel toneelervaring, is nieuw als souffleur.

Het verhaal speelt zich af in een hotel. Simon en Emma runnen al jaren dit klein hotelletje op een prachtige plek midden in de bossen. Maar inmiddels zijn ze op een leeftijd gekomen dat ze graag willen stoppen om van hun welverdiend pensioen te kunnen genieten. Het hotel staat al een tijdje te koop en eindelijk heeft zich een koper gemeld. Alles op alles zal moeten worden gezet om een goede indruk op deze koper te maken, maar dat zal nog niet meevallen. Het is niet alleen dat Simon en Emma de laatste jaren niet zoveel energie en geld meer in het hotel hebben gestoken, ook is het personeel misschien niet helemaal geschikt voor de taken die ze moeten doen. Dit zorgt voor de nodige chaos in het hotel. Het is ook nog maar afwachten of de koop doorgaat en zo ja, wat is de koper eigenlijk van plan met het hotel? Een dolkomische klucht van het begin tot het einde. Grappen en komische situaties volgen elkaar in een razend tempo op.

Aanvang 20.00 uur, zaal open 19.30 uur
Kapel Wildenborch, Kapelweg 1

Entree € 8,- t/m 12 jaar € 3,-
Inclusief kop koffie/thee en voor de kinderen een glaasje fris

**Kaarten telefonisch te reserveren op 11, 12 en 13 maart
tussen 19.00 en 20.00 uur bij Dini Schoolen,
telefoon: (0573) 44 14 74**

Verkoop aan de zaal zolang de voorraad strekt.

Het weten waard

Droogte in 2018:

Alles is een avontuur als je 4 en 6 jaar bent. De ene keer kan je lekker in de sloot 'vissen' met een lange tak, de andere keer kan je erop schaatsen. En deze keer konden we in lopen zonder natte voeten te krijgen. Dat zullen al wel velen van ons hebben gedaan dit jaar. Deze foto is op 2 december genomen en gelukkig ziet de sloot er nu anders uit. Nu zoals het hoort met water erin, en zo dan af en toe met een reiger erbij. Het is toch wel erg fijn als het regent!

Op de foto: Lyndon (6) en Jente (4) Mensink

Liefde is.....

Vijf keer per week met de trekker naar Laren gaan om je vrouw te bezoeken in het verzorgingshuis.

Al zo vaak zag ik Henk Winkels met z'n trekker uit het bos komen bij de Grensweg en iedere keer dacht ik; waar zou hij toch vandaan komen?

Tot iemand mij vertelde dat hij naar zijn vrouw Berta gaat die nu alweer 3 jaar in een verzorgingshuis woont in Laren. Ik vroeg Henk of ik daar een klein stukje over mocht schrijven in de Wildenborcher en dat vond hij goed.

Hij vertelt dat hij een hekel heeft gekregen aan auto rijden. Hij had een elektrische fiets aangeschaft voor de ritjes naar Laren, maar op een dag had hij een lekke band en geen tijd om die te maken en toen dacht hij: "Ik pak de trekker", zo is het ontstaan. Sindsdien gaat het altijd met de trekker, vijf dagen per week, in weer en wind, 's morgens om half 10 weg. Hij gaat zoveel mogelijk binnendoor via de Boekhorstweg en Klein Dochteren. Een mooie route, hij doet er ongeveer een half uur over, tenminste als er geen omleidingen zijn. En is het niet koud in de winter? Nee, kou deert hem niet, wel gladheid of mist, daar houdt hij niet van. Soms gaat er iemand mee uit de buurt en dan gaan ze samen met de auto. Hij houdt zijn auto wel aan omdat daar de rolstoel in kan; zijn schoonzoon rijdt er dan in. "Zolang ik het kan, blijf ik het doen", zegt Henk.

Lucie Bartel

Kennismakingsgesprek met Iris Toxopeüs

Zoals waarschijnlijk veel Wildenborchers was ik vaak langs haar paardenpension gereden toen ze bezig waren met de bouw en verbouw ervan. Dus ik vond het leuk kennis te maken met de "aanstichtster" van dit bedrijf.

Als ik aankom tref ik Iris aan in de stal en moet ze nog 1 paard naar de wei brengen. Dat blijkt een temperamentvolle hengst te zijn, waar ze soms haar handen aan vol heeft. Hij moet in een aparte wei. Dan lopen we naar het huis, wat ingrijpend verbouwd is. We zitten in de keuken en we raken meteen in gesprek over paarden en haar liefde voor deze prachtige dieren. Ze is begonnen met pony rijden toen ze 10 jaar was. En dat is ze eigenlijk altijd blijven doen totdat ze als stewardess ging werken. Ze is in Ruurlo opgegroeid en op haar 19e naar Rotterdam verhuisd om te gaan studeren. Vervolgens is ze gaan vliegen voor de KLM, de hele wereld rond. Ze woonde toen in Amstelveen, maar dat vond ze erg ongezellig.

Ze kende daar bijna niemand, ook door haar werktijden. Ze kreeg heimwee naar de Achterhoek en verhuisde naar Zutphen waar ze ook werk vond. In die tijd leerde ze haar man Stephan kennen in Lochem. Ze zijn getrouwd en in Lochem gaan wonen. Vanaf het moment dat ze weer in het Oosten woonde, had ze weer een paard. Maar nooit bij huis, dat wilde ze niet. Dus altijd in een pension. Het was ook nooit haar droom om een paardenpension te hebben, maar het werd op een gegeven moment financieel mogelijk en ze zat op dat moment zonder werk. Haar werk was verhuisd naar Utrecht en dat was te lastig met kleine kinderen. Ze is in Dronten de HBO opleiding "Paardenhouderij en -sport" gaan volgen. En toen hebben ze deze boerderij gekocht en heel ingrijpend verbouwd tot paardenpension. Ze wonen hier vanaf 28 mei 2018. Ze hebben 1½ jaar verbouwd. Het voorhuis is volledig verbouwd en dient nu als slaaphuis en de Schuppe, waar we nu zitten is helemaal nieuwbouw en is woonkamer en keuken. Ze hebben er één geheel van gemaakt. Het is een prachtige ruimte geworden met aan één kant helemaal glas met uitzicht op de paarden in de wei. Stephan werkt als interim directeur voor technische bedrijven. Hij heeft in Enschede gestudeerd. Zijn werk is dus altijd tijdelijk, soms wat langer. Hij bemoeit zich niet met 'haar' pension. Dochter Alana (13 jaar) daarentegen vindt het geweldig. Zij rijdt ook paard en wil dit werk later ook gaan doen. Zoon Duncan is gek op dieren, maar niet speciaal op paarden. Hij zorgt voor hun zes kippen, de drie poezen en de hond. En hij vindt het prachtig om bij de burens, de familie Visschers, te helpen met koeien melken.

Nog even terug naar haar paarden; met paarden werken is heel hard werken, er is altijd wat te doen. Er hangen camera's op het erf, in de stallen en bij de deuren, zodat ze altijd kan zien wat er daar gebeurt. De paarden en hun baasjes hebben allemaal zo hun eigen wensen en gewoontes. Daar houdt ze uitdrukkelijk rekening mee; vertrouwen en persoonlijk contact is belangrijk in haar manier van werken; 'daarin onderscheid ik me' zegt ze. En niet te vergeten; ze heeft verstand van paarden en weet hoe ze ermee om moet gaan. En waarschijnlijk ook van mensen, anders zou haar pension niet meteen helemaal vol gezeten hebben.

Iris en haar gezin vinden het heel fijn wonen in deze buurt. Een heel prettige omgeving. Ze hebben buurt gemaakt en toen was het wel even uitzoeken tot hoever dat gaat. Hun 1e naaber is de familie Visschers en daar zijn ze blij mee. Welkom in de buurt!

Lucie Bartel

Wildenborch-quiz: Het Galgengoor

De vorige keer stelde ik vragen over Het Galgengoor. Want wat een rare naam, Galgengoor. Gaan goor en galg eigenlijk wel samen? En dan die Galgengoorweg. Wanneer ontstond die en wanneer kreeg die zijn naam? Is die weg eigenlijk niet te lang?

De Galgengoorweg loopt van de Oude Zutphenseweg bij de begraafplaats van Vorden met een grote boog naar de Wildenbochseweg bij de Wildenborcherhof, tegenover de Giezenkampweg. Met 4,7 km is dat een van de langste wegen in het buurtschap.

Als ik kijk op de Hottinger-kaart¹ uit 1773 dan is De Lochemer Heide een grote leegte. Er staat in het zuidwesten een stuk moeras aangegeven, een goor, met daar in de buurt drie boerderijen. Geen wegen, paden, karrensporen of wat ook te zien. Alleen lege heide.

De weg van Vorden naar Lochem gaat bijna via Wientjesvoort, onderlangs De Belten, door De Bronsbergen en langs de heuvels bij de Gageldijk. Over de hoger gelegen gronden en niet door de nattigheid van Het Goor en Het Seck (Het Lochemer Veen).

Toch is er al in 1568 een vermelding waarin ene “Karsken Enserinck x Marriken de jaarlijkse opbrengst uit de helft van het land genaamd “dat Galgengoir” verkopen aan Henrick Heijkijnck x Griete”. (ik citeer Gerda Rossel op de site van Oud Vorden²) Er was bewoning, handel, en dus waren er wegen!

Hoe anders is het 60 jaar later, in 1832, als het kadaster voor het eerst een nauwkeurige opname maakt van het landgebruik³. Het huidige wegensysteem is al goed te herkennen.

Zo zien we van het kasteel Vorden een weg naar het noorden lopen die zich na zo'n 800 m splitst in een een weg links naar Laren en een weg rechts naar Lochem. Tussen die splitsing is in 1828 de begraafplaats aangelegd. Begraven bij of in de kerk was niet langer toegestaan.

Heel mooi is dat die splitsing, hoewel niet meer bestaand, nog steeds te zien is. Ga op de Kerkhoflaan in Vorden staan bij het kombord en kijk richting de begraafplaats. Links ligt een driehoekig stukje bos waarvan de schuine kant precies aansluit op het begin van de Galgengoorweg. Hier liep de Larenseweg dus. Hij begon hier op dit punt. Je komt langs deze weg nog steeds in Laren. Het heet nu Larenseweg vanaf het Lekkebekje tot aan de gemeentegrens en gaat dan verder als Oude Vordenseweg.

Van de Lochemseweg naar rechts zie je nu niets meer, maar verderop aan de Oude Zutphenseweg begint achter een witte slagboom de Grote Veldweg, precies op het tracé van de Lochemse weg. Op het stuk bij de drinkwaterwinning van Vitens na is deze Lochemseweg nog intact, al heet hij achtereenvolgens Grote Veldweg, Vordense Binnenweg en Gageldijk.

Omstreeks 1970 heeft de straatnamencommissie van de gemeente Vorden de Galgengoorweg en andere wegen hun naam gegeven. Wegen zonder naam werden benoemd. Maar het eerste stuk van deze weg wás dus al de Larenseweg, al minstens sinds het begin van de 19^e eeuw. Nu wordt de Larenseweg pas verderop benoemd, bij de kruising met het Lekkebekje, terwijl de Galgengoorweg langs die kruising doorloopt. Dat had andersom moeten zijn.

Ja, de Galgengoorweg is dus 650 m te lang.

Zoals zovele wegen in de omgeving verwijst de naam van de Galgengoorweg dus waarschijnlijk naar de oude boerderij “dat Galgengoir”. De precieze locatie van die boerderij is helaas niet meer te achterhalen. Vermoedelijk lag hij aan de oostkant in het gebied dat nu begrensd wordt door de Enzerinckweg in het westen, de Oude Borculoseweg in het noorden, de Wientjesvoorseweg in het oosten, en doorgaand tot ten zuiden van de Galgengoorweg. Waarmee we nog steeds niet weten hoe het haast onverenigbare galg en goor toch samengekomen zijn.

Een Goor is een laag gelegen land, een broekland, een moeras.

Je zou denken dat de hei bij het goor vruchtbaarder is dan op de rest. Daar tekende Hottinger drie boerderijen in. De rest van de hei is leeg.

Op de (online ingekleurde) kadastrale kaart van 1832 zie je direct op het aangegeven stuk weides en akkers op kleuren in de verder grijze hei.

Jammer dat de locaties op beide kaarten helemaal niet met elkaar overeenkomen.

De galg kan natuurlijk een putgalg zijn; een constructie om de puttemmer op en neer te bewegen. Maar putten met galg kwamen algemeen voor. Waarom zou er specifiek en alleen hier een boerderij naar vernoemd zijn?

Het galg in de naam kan ook afkomstig zijn van het gewas Galgeil, schrijft Aad van de Kamer in een mooie naamverklaring.

Galgeil heet tegenwoordig Spurrie. Tot 1900 werd het op zandgrond ingezaaid na de oogst van rogge. Door het snelle kiemen en groeien gaf het voor de winter nog een tweede opbrengst als voer voor de koeien. Het grote nadeel was dat het massaal zaad vormde waardoor het bouwland bijna niet meer was te gebruiken voor andere teelten.

Dus het gebied met de stukken landbouwgrond kreeg door de weelderige groei van Galgeil de naam Galgeil Goor. Het pad door het Goor zal langzamerhand een weg zijn geworden, en dat de naam is aangepast.

Galg kan ook afkomstig zijn van het strafwerktuig. Maar juist dan is de combinatie van galg en goor een zeer onwaarschijnlijke.

Een galg is een strafwerktuig voor het ophangen van misdadigers.

De galg werd meestal niet gebruikt om de misdadiger ter dood te brengen. De galg was een instrument om aan den volke te tonen dat misdaad bestraft werd: Gedraag je anders eindig je hier!

Een ter dood veroordeelde werd bijvoorbeeld geradbraakt, gevierendeeld of onthoofd, waarna de resten aan de galg werden gehangen. Dat was ook omdat een misdadiger niet op gewijde grond begraven mocht worden. Na enige tijd blootstelling aan weer, wind en aaseters werden de resten onder de galg begraven.

Een galg werd geplaatst op een hoogte, of bij het ontbreken daarvan, op een plek waar veel volk langs kwam. Bij veel plaatsen zijn dan ook galgenbergen of galgenbulten. Daar stonden eens de galgen.

In Lochem stond de galg op de Paasberg, vanuit de hele stad zichtbaar.

Bij Borculo stonden de galgen in het Galgenveld, tegenover de Lebbinkbrugge, pal aan een belangrijke en drukke handelsweg.

Volgens Willie Velhorst (van De Poelert, Galgengoorweg 3) stond er een galg in het Galgengoor. Die hoorde bij een herberg aan de Larenseweg, waar ook recht gesproken werd. Ik heb helaas niets over zo'n herberg kunnen vinden.

Haar moeder, Hanna Voskamp, wees journalist Henk Brummelman in "Zomerkrant 1987" de plek aan: "Het is hier iets verder langs de beek, op de plaats waar drie dennenbomen bij elkaar staan." Zo ongeveer de laagste plek die je in de omtrek kunt vinden.

Er zijn aktes uit 1499 en 1504 die aan Johan van Wisch op de Wildenborch (die als roofridder bekendstaat) het galgrecht toekenden. Volgens A.C.W. Staring zou Johan van Wisch zijn recht bevestigd hebben met het planten van een galg.

Als ik de geschiedenis goed lees meen ik te begrijpen waarom hier dan toch een echte galg moet hebben gestaan. Dit is politiek. De volgende keer ga ik daar uitgebreid op in. Misschien kan ik zelfs de eer van Johan van Wisch herstellen. Lees je vast in, in de geschiedenis van rond 1500.

Stuur je vragen en reacties naar:

Rik Mars
Galgengoorweg 16
rik.mars@hotmail.com

¹ <http://www.versfelt-topografische-kaarten.nl/kaarten-gelderland.html>

De kaart geeft naast nauwkeurige details op grote delen ook zeer schematische de werkelijkheid weer.

² <http://www.oudvorden.nl/boerderijen/straatnaam-huisnaam/galgengoorweg/galgengoorweg-0-detail> en RAZ: Regesten van de collectie particuliere charters Zutphen, 1297 – 1809. Toeg.nr. 191, inv.nr. 1298

³ <https://hisgis.nl/projecten/gelderland/> klik onder 'Kaartviewer' op 'Open kaartapplicatie' en 'ga naar' (linksboven) dorp Vorden

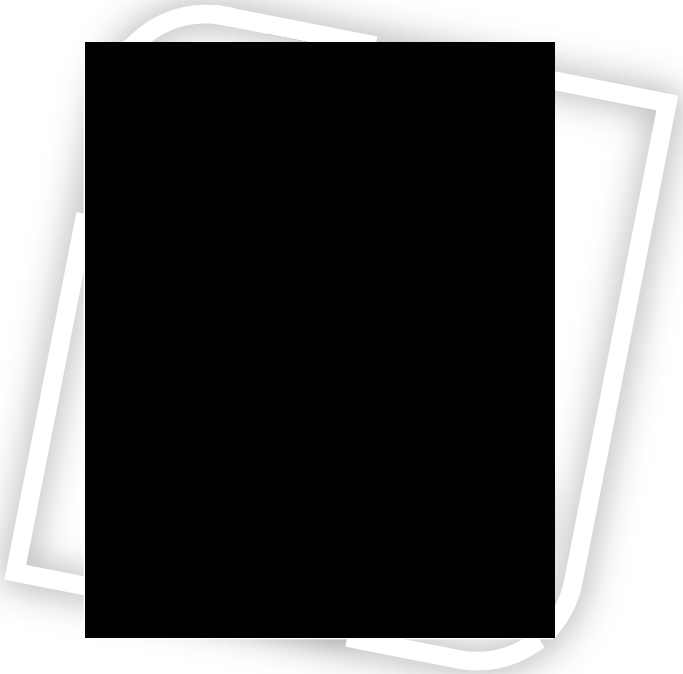
Postvak In

- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]
- [Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]

Tatin-taart / Tarte Tatin (omgekeerde appeltaart)

Een makkelijk recept en altijd succes!!

Ingrediënten:

1 kg. goudreinetten
250 gram bloem
325 gram boter
100 gram poedersuiker
1 ei
1 snuf zout

Verwarm de oven voor op 200 graden.

Beboter de bodem van een grote (metalen) taartvorm met 100 gram boter en strooi er 50 gram fijne kristalsuiker over.

Schil de appels, droog ze in een doek en snijd ze in dikke schijven of stukken. Druk deze stukken dicht tegen elkaar (met de bolle kant naar de bodem) en bekleed er de gehele vorm mee. Strooi de rest van de suiker over de appels en voeg ook 25 gram gesmolten boter toe. Zet de vorm 10 à 20 minuten op een matig vuur. De suiker moet karamelliseren, maar wel heel lichtbruin blijven. Laat 20 minuten afkoelen.

Strooi ondertussen de bloem op een plank en maak in het midden een kuiltje. Leg in het midden het ei, het zout en 200 gram zacht geroerde boter. Meng dit door elkaar. Voeg wat water toe om een soepel deeg te krijgen en rol het vervolgens met de deegroller zo dun mogelijk uit, op maat van de taartvorm.

Bekleed de appels met het deeg tot aan de rand van de vorm en stop het aan de rand zelfs enigszins tussen de appels. Zet de taart 25 à 30 minuten in de voorverwarmde oven.

Keer de taart na een minuut of tien om op een schaal en laat hem lauw worden alvorens te serveren.

Naar smaak combineren met opgeklopte slagroom, crème fraîche of een mengsel hiervan (ongezoet - of licht gezoet).

De room eventueel garneren met (in een Tefal pannetje) geroosterde geschaafde amandelen en/of wat zeer fijn sinaasappelschaafsel.

Christine Meltzer

Gevonden voorwerpen in de Prinses Julianaschool.

Tot 1989 werd er lesgegeven in de school. Na 76 jaar kwam hier een eind aan. Door de verkoop kwam er een woonbestemming voor de lokalen. Tijdens de verbouwing, waarbij gefaseerd werd gewerkt, kwam wel eens wat verrassends tevoorschijn. Over het lucifersdoosje uit 1953, schreef ik in een voorgaande Wildenborcher. Een deel van de opbrengst was ten bate van de slachtoffers van de Watersnoodramp uit 1953.

Boven de lokalen was een zolder. In de tussenmuur tussen de meesterwoning en de zolder van de school zat een zwaar metalen luik. In de buurt van dat luik werd boven de lokalen een natuurwetsteen gevonden, 16 cm lang. In het midden wat verdikt, richting de uiteinden versmald toelopend. Met deze wetsteen konden bijvoorbeeld houtbeitels of andere scherpe voorwerpen

na het slijpen of gebruik ontdaan worden van kleine braampjes. De gebruikssporen zijn zichtbaar. De herkomst weten we niet. Gebruikt door de hoofden der school? Wat moest er geslepen worden op die plek? Of toch bij toeval vergeten door een timmerman... Bij ons kreeg de wetsteen een 'ereplek'. Na de vondst legden we hem op de kapstok in de gang. In het zicht, met zijn eigen geschiedenis en herkomst als raadsel. Komt er bezoek, dan vragen ze bijna altijd, wat voor ding het is en komt er iemand die werkzaam is in de bouw dan wordt steevast de wetsteen

vastgepakt of men wrijft er overheen. Oudere mensen geven meteen uitleg. "Je moet de steen een beetje natmaken voor gebruik." Dat gebeurde door er speeksel op te spugen...

Op de zolder van het 3^e lokaal, heeft ooit een leerling of hebben leerlingen (?) zitten frutselen. Het moet namelijk wel enige moeite gekost hebben om dit kunstei, langs of tussen de planken van de zolder door gewurmd te hebben. Is keer op keer een kleine kier vergroot, zodat het ei op een dag er doorheen geduwd kon worden? Het mooie is dat onze eigen fantasie ging werken, toen het ei ons om de oren rolde bij het verwijderen van het zachtboard plafond van het 3e lokaal. Het stuiterde naar beneden, te midden van stof en zachtboard platen. Het ei is niet echt zwaar, heeft de grootte van een kippenei. Beetje ruwe structuur, is crème wit van kleur. Deze eieren werden wel eens in kippenhokken gelegd om de broedse kip af te leiden. Het echte ei, waar de kip op wilde gaan zitten broeden, werd weggehaald en dit ei onder de kip gelegd. Zo konden de echte eieren voor gebruik in het gezin dienen. Blijkbaar werd er ook wel eens zo'n ei meegenomen naar school... Of kan misschien een oudleerling nog iets opbiechten.....?? We horen het graag. Het ei heeft zijn plek in de vitrinekast in onze kamer.

Even voorstellen: Robert, Babette, Joakim en Arie

Vanavond mag ik bij mijn kersverse burens op de Polsteeg 3 aan tafel schuiven. Het is januari en hoewel eigenlijk de tijd niet meer, krijg ik een versgebakken oliebol aangeboden, die heerlijk krokant smaakt. Zij wisten niet dat ik er zo nu en dan nog naar verlangde, en ik wist weer niet dat deze oliebol niet zomaar een oliebol was, maar gebakken met de deskundigheid vanuit een banketbakers-familie. Ik val dus met mijn neus in deze oliebol. De avond kan niet meer stuk.

Het was eerst even zoeken naar de ingang toen ik Arie binnen hoorde. Arie beschermt zijn vriend Joakim en zijn ouders en dat doet hij nog maar net. Arie is de kersverse hond, een Hongaarse Puli. ☺ Nooit van gehoord, u wel? Arie heet volgens zijn paspoort Aron, net als hun zoon Joakim Aron. Wat een leuke toevalligheid. Sommige 'toevalligheden' zijn te speciaal om toevallig te zijn.

Joakim wordt de week na het interview 1 jaar, de allerjongste hier aan de Polsteeg en hij is hier (in het ziekenhuis van Zutphen) vorig jaar ook geboren.

Ik kan me niemand anders voorstellen in dit leuke huis aan de Polsteeg dan deze mensen. Robert, Babette, Joakim en nu ook Arie dus.

Al drie jaar ben ik hier voorbij gefietst en heb het huisje menigmaal bewonderd. Het is zo'n schattig speciaal boerderijtje, waar je de juiste lengte en dito speciale schattigheid voor moet hebben om hier te mogen wonen. Ieder huis heeft hier een eigen naam en anders wordt de naam van de voormalige bewoners als naam gehanteerd. In dit geval is dat Polmientje. Zij heeft hier lang alleen gewoond nadat haar man al op jonge leeftijd was gestorven. Uiteindelijk is ze in een verpleeghuis opgenomen.

Het huis werd opnieuw opgebouwd met de authentieke stenen. Het ziet er dus prachtig uit.

Nu ben ik voor het eerst binnen. Het lijkt veel ruimer dan je zou denken. Een knus huis.

We drinken de hele avond thee en al pratende is het ook een leuke kennismaking, niet zo interview interview – iig zeg maar. De pen gaat af en toe over het papier, maar blijft ook veel liggen.

Drie jaar hebben Robert en Babette gezocht naar dit huis. Ze woonden hiervoor 7 jaar heel fijn in Zutphen en hadden de smaak van buiten wonen te pakken gekregen toen ze zomaar 'voor de leuk' een keer in Ruurlo naar een boerderij via Funda gingen kijken. Ze waren op slag verkocht en gingen toen echt op zoek. En dan overkomt je dat wanneer je zo'n speciale woning hebt gezien, je dat niet zomaar weer vindt. Dankzij vele inspanningen en zoektochten. Drie jaar lang struinden ze Funda af, op zoek naar leuke plekjes, met auto of samen op de sportfiets. Tot ze dit speciale plekje konden kopen.

Ze kennen elkaar van de studietijd in Nijmegen. Robert (van Bendegem) studeerde Planologie en koos voor het werk in de consultancy. Hij adviseert voor woningcorporaties op strategisch niveau. Hij rijdt daarvoor van Limburg tot in het verre Noorden, met klanten door het hele land.

Babette (Blokhuys) volgde een opleiding in de geneeskunde en startte daarna een studie in de Acupunctuur en Chinese kruiden. Daarvoor verbleef ze voor een stage enkele weken in China. Ze praktiseert nu beide: 2 dagen is ze huisarts in een gezondheidspraktijk in Rijssen en de andere 2 dagen voert ze haar eigen Acupunctuur-praktijk in hun prachtig verbouwde schuur, waar we later op de avond een kijkje zullen nemen.

De liefde voor buiten wonen begon bij Babette eigenlijk al veel eerder. Ze is afkomstig uit Haaksbergen, waar ze opgroeide en waar ze vertrouwd was met een buurt die elkaar kende en iets voor elkaar over had. Na het wonen in de stad voelt ze dat hier ook, het met elkaar een buurt zijn. Het wonen hier geeft haar dan ook een gevoel van thuiskomen.

Robert komt van oorsprong uit Veenendaal en heeft nog veel met de stad Nijmegen, waar hij op zijn 17^e al ging studeren.

De stilte hier is vergelijkbaar met Zweden waar ze eerder met vakantie waren. Hij wil inmiddels niet meer anders wonen. Ook al verslaafd aan de stilte. Robert zegt dat je hier in het buitengebied redelijk ver van elkaar woont. En ondanks dat, ervaren ze beide veel meer contact met buurtgenoten dan in een stad, waar je weliswaar op elkaars huid leeft, maar waar geen contact is. Treffend gezegd.

Ze hebben een pittig jaar achter de rug. Het begon met de verhuizing, daarop kregen ze te maken met forse regenoverlast in de schuur, ze verbouwden de schuur tot praktijkruimte, waarna de geboorte van Joakim plaatsvond, die de nachten gezellig wakker wilde blijven... En ondertussen aarden op het platteland in een nieuwe buurt en aan het werk blijven.

Nu na een jaar beginnen ze een beetje te landen. Joakim helpt daarin ook mee, slaapt de nachten beter door. Ze wandelen graag in de buurt, genieten van het werken in de tuin of van de reëen die zich hier al enkele keren van heel dichtbij lieten zien in de vroege schemer.

Een moestuin gaat er komen, lekkere verse groenten uit eigen tuin.

Genoeg ideeën nu er weer wat meer ruimte komt...

We nemen een kijkje in de schuur wat voor een groot deel verbouwd is tot Acupunctuurpraktijk. Babette had in Zutphen haar praktijk aan huis, maar apart van woonhuis bevalt beter. De praktijk loopt goed, mede doordat Acupunctuur ook nog steeds in de aanvullende verzekering zit.

De hierbij gevoegde foto's laten een mooie entree van de praktijk zien met 2 behandelruimtes. Sinds jonge leeftijd is Babette al vertrouwd met de Acupunctuur en de leer van Chinese kruiden.

Een vriend van haar ouders nam haar vroeger al mee naar zijn praktijk en vertelde er veel over. Het begeisterte haar. Toen

wist ze dat ze dat ook ging doen. 'Er is nog een wereld in te ontdekken' zegt ze. 'Zó interessant'.

Welke klachten kun je eigenlijk behandelen met Acupunctuur? Dat blijkt heel breed: hoofdpijnklaften, slaapproblemen, rug- en gewrichtsklaften, darmklaften maar ook stemmingsklaften en menstruatieklaften. En natuurlijk stoppen met roken.

Al pratende blijkt ze eigenlijk veel ambitie te hebben. Ze doet de dingen graag goed. Onlangs stond ze in magazine 'Vruchtbare Aarde' met een interview over haar praktijk.

We staan voor enkele schilderijen met daarop een oosterse vrouw, zittend in Aziatische kleding. Dit zijn eigen schilderijen die ze al in haar tienerjaren maakte en bewaarde voor een geschikt moment. En dat moment is nu.

Daarnaast speelt ze cello, en blaast de midwinterhoorn!

Eenmaal hoorde ik haar blazen als antwoord op dito geluid van mijn buurman Jacobus. Wij zaten daar precies tussenin. Het was een onverwachtse flirt in de mist. Magisch mooi.

Kathy de Vries

Oud Nieuws (2)

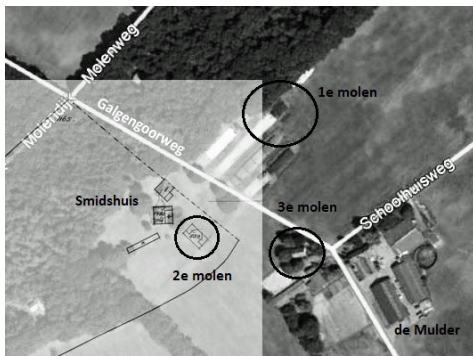
Sommigen van u herinneren zich misschien nog het hoge water in 1946, toen alles rond het dorp en ook veel land in de Leuke en de Wildenborch blank kwam te staan, en zelfs misschien nog de blikseminslag bij Wentink in 1940, waarbij twee koeien “door het hemel-vuur werden getroffen”¹.

Overstroming Vordense Beek, gezien vanaf de Raadhuisstraat.
Op de achtergrond de wasserij van Brandenburg aan de Bleek²

Het oude Blokhuis, vóór de brand

Bekend is ook dat de (2^e Wildenborchse) molen aan de Galgengoorweg in 1894 door de bliksem werd getroffen en tot de grond toe afbrandde³. De inboedel was niet verzekerd, net zo min als die van de vrijwel nieuwe boerderij van de familie Wiltink, toen die in 1925 afbrandde als gevolg van een ongelukje van de PGEM (zie hieronder). Tien biggen legden het loodje, evenals een “grote voorraad landbouwgewassen”⁴. In 1944 was het bij Klein Ikkink (*Blokhuis*) raak en moesten de bewoners zich in nachtgewaad redden⁵.

Drie opeenvolgende molens aan de Galgengoorweg:
(1) tot 1845, (2) 1845-1894, (3) na 1894

Als laatste in de rampenrubriek een heuse windhoos, waarvan in 1886 melding werd gemaakt. Hierbij werden honderden bomen ontworteld, raakten meerdere daken hun pannen kwijt en werd een meisje van de weg opgenomen om vervolgens in een sloot te belanden, gelukkig zonder letsel op te lopen⁶.

Zaken van algemeen belang onze buurtschap aangaande waren o.a. de onderhandelingen die de burgemeester in 1924 voerde met het Provinciaal Electriciteitsbedrijf (PGEM) over aansluiting van de wijken Kranenburg en Wildenborch aan het Vordense net, en een vergunning in 1926 verleend aan de Mij. tot Detailverkoop van Petroleum “De Automaat” voor het plaatsen van een benzinepomp op gemeentegrond in de Wildenborch⁷. Of die pomp er ooit is gekomen, en zo ja waar (bij van Ark?) staat helaas nergens vermeld.

¹ *De Nieuwsbode, Streekblad voor den Gelderschen Achterhoek en de Lijmers* 12-02-1946 en *Graafschap-Bode* 29-07-1940. Berend Wentink op *Hartelman* (zie www.oudvorden.nl/ > Boerderijen > Stuwelijk 5).

² Foto BV003-8, collectie ‘Oud Vorden’.

³ *Graafschap-Bode* 11-08-1894. De 1^e molen stond op Lochems grondgebied, werd in 1845 afgebroken en naast het *Smidshuis* op Vordens grondgebied herbouwd (zie O.V. > Galgengoorweg 20). Deze 2^e molen (Galgengoorweg 22) kwam na de brand van 1894 dichterbij het *Muldershuis* te staan en wordt nu bewoond door een achterachterkleinzoon van de toenmalige molenaar Lambertus Nijendijk van de *Mulder* (Gg’weg 17).

⁴ *Rotterdamsch Nieuwsblad* 25-08-1925. De monteur had enkele draden verwisseld en kreeg vervolgens een ongelukje met een soldeerlamp. Alle schade werd vergoed door de PGEM, en de herbouwde boerderij wordt heden nog bewoond door een kleinzoon van Herman Wiltink (zie O.V. > Schoolhuysweg 2).

⁵ *Graafschap-Bode* 09-06-1944. *Blokhuis*: Kapelweg 2. Hier werd de brand veroorzaakt door een rokende onderduiker op zolder. De familie Gerrit Jan Klein Ikkink heeft daarna een tijdlang in de *Kapel* gewoond, totdat het nieuwe huis (waar zijn dochter nog steeds woont) klaar was.

⁶ *Nieuwe Amsterdamsche Courant/Algemeen Handelsblad* en *Rotterdamsch Nieuwsblad* 01-06-1886

⁷ *Graafschap-Bode* 19-08-1924 en 18-06-1926.

Van het fietspad langs de Jan Banninkdijk (Giezenkampweg) dat in 1911 werd aangelegd door de Vereniging tot Bevordering van 't Vreemdelingenverkeer (VVV)⁸ heeft men nu in ieder geval nog wel plezier.

Een nieuwtje dat in 1937 zelfs de krant in Nederlands Indië haalde was de vondst van een stenen kanonskogel van 35 kg., gedaan tijdens werkzaamheden aan de zandwegen nabij Huize Den Wildenborch door "in werkverschaffing arbeidende werklozen"⁹.

Landbouwberichten komen natuurlijk veelvuldig voor in de regionale kranten en geven een aardig beeld van wat de boeren zoal bezighield. Zo was er in 1923 een landbouwtentoonstelling in Vorden, waar Hendrik Jan Verbeek van *Blokhuis*¹⁰ de 2^e prijs won met een drachtige zeug¹¹. In 1940 kreeg Willem Jansen van *Schoolhuis* een perceel rogge goed-gekeurd door de N.A.K.¹², terwijl 5 jaar eerder twee koeien van hem waren opgenomen in het Ned.

Rundveestamboek. De 3-jarige bruine witvoetmerrie genaamd Frieda van Johan Brinkerhof op *Hagenhuis*¹³ viel in 1936 eenzelfde eer te beurt bij het Gelders Paarden-stamboek¹⁴.

Belangenverenigingen voor de verschillende soorten vee waren er toen ook al, zoals de Fok- en Controlevereniging *Mossels Belang* voor rundveehouders. Voorzitter in 1940 was (Jan) Albert Berenpas, terwijl Jan Huls en Willem Dinkelman in dat jaar werden herkozen als bestuursleden. Overigens zou de vereniging 28 jaar later worden opgeheven en opgaan in de centrale organisatie, omdat men daar (toen al!) een computer had aangeschaft¹⁵.

Anders dan de naam doet vermoeden kwamen de leden van het Paardfonds *Wildenborch en Omstreken*, een onderlinge paardenverzekering, niet alleen uit de Wildenborch maar ook uit

Paardenkeuring bij café Schoenaker (Kranenburg)

naburige gemeenten, maar daarover een andere keer. Na het aftreden van mijn overgrootvader Elbert Willem Hagen kreeg het fonds in 1936 met de nieuwe voorzitter ook een nieuw adres: Barchem N18¹⁶. Hier woonde Lammert Bannink¹⁷, die in 1941 namens het bestuur bekend maakte dat de voorjaars-schatting, aflopend per 1 november van dat jaar, tot nader order stilzwijgend en zonder premie-heffing zou doorgaan en dat de paarden ook tegen oorlogsschade verzekerd zouden zijn¹⁸.

Gerda Rossel

(wordt vervolgd)

⁸ *Graafschap-Bode* 25-10-1911.

⁹ *Indische Courant* 10-05-1937. Tewerkstellingsprogramma van de overheid (vooral in de jaren '30 van de vorige eeuw), waarbij werklozen werden verplicht om in ploegverband arbeid te verrichten, o.a. bij ontginningsprojecten en waterwerken (het Twentekanaal is zo met de schop gegraven). Behalve overheden en grote bedrijven als Heidemij en Grontmij konden ook particulieren van deze arbeidskrachten gebruik maken. Zie <https://nl.wikipedia.org/wiki/Werkverschaffing>.

¹⁰ Hendrik Jan Verbeek kwam in 1921 op *Blokhuis* en verhuisde in 1928 met vrouw, dochters en schoonzoon Jan Antonie Hagens naar *Bokslag* (Ruurloseweg 107, Medler).

¹¹ Over een zelfde tentoonstelling in 1908 zie H. Regelink, 1908. 'Een landbouwtentoonstelling te Vorden.' In: *Midwinterpraot* december 1999. www.oudvorden.nl/publicaties/publicaties/

¹² *Schoolhuis*: Schoolhuisweg 4. NAK: Ned. Alg. Keuringsdienst voor zaaizaad en pootgoed van landbouwgewassen. Deze keuring was, en is nog steeds een wettelijke taak, uitgevoerd onder toezicht van het ministerie van landbouw (www.nak.nl/)

¹³ *Hagenhuis*: zie O.V. > Nijlandweg 4.

¹⁴ *Graafschap-Bode* 21-08-1923, 19-07-1940, 11-02-1935 en 20-04-1936.

¹⁵ *Zutphense Courant* 31-01-1940. Berenpas van de *Könning* (Mosselseweg 8), Huls van *Dennenkamp* (zie O.V. > Reoordweg 3) en Dinkelman van *Reerink* (Mosselseweg no. 1/3 Barchem). *Contact* 22-08-1968 (www.oudvorden.nl/publicaties/andere-publicaties/weekblad-contact).

¹⁶ *Nieuwe Apeldoornsche Courant* 24-03-1936. Mijn overgrootvader Elbert Willem Hagen (†1938), woonde aan de Nijlandweg 2 met dochter Hendrika Willemina x Willem Bannink (van *Haneveld*, Wildenborgseweg 4).

¹⁷ Lammert Bannink op *Haneveld*, broer van eerderegenoemde Berend, Berend Jan en Willem.

¹⁸ *Graafschap-Bode* 12-10-1941 en 24-03-1936.

Graag doet de WVC weer even verslag:

De laatste donderdagavond van november stond voor de dames al een beetje in het teken van Kerstmis. Onder enthousiaste leiding van Hetty Ilbrink en, haar evenzo enthousiaste, hulpen konden we aan de slag met het versieren van een vers gezaagde boomschijf.

Deze was door Hetty en haar zoons, thuis al voorzien van vier in hoogte oplopende stammetjes. Deze stammetjes waren halfrond geplaatst om een schotel.

Het idee was om er een adventstuk van te maken. De advent is de periode voorafgaand aan Kerst. Advent is afgeleid van het Latijnse woord Adventus: Komst.

De eerste adventzondag (in de periode van 26 november - 3 december) wordt de eerste kaars aangestoken en elke zondag daarna de andere drie. Op de laatste zondag voor kerst branden dus alle kaarsen.

De kaarsen staan voor Christenen symbool voor het komend Licht; de geboorte van Jezus. Tevens geven de kaarsen de vier windstreken aan Noord-Oost-Zuid-West.

Allereerst konden we kiezen uit witte / crème/ rode / grijze kaarsen. Blijft altijd lastig: kiezen!!

Daarna gingen de dames aan de slag met mos, dennengroen (symbool voor hoop), klimop, dennenappels en glimmend rode Malusappeltjes. Hier en daar werd het geheel nog extra feestelijk met een kerstballetje, sterretjes of minilichtjes.

Hetty legt met veel passie uit hoe wij een toefje klimop op draad kunnen zetten; hoe handig het is, om van de oasis alle scherpe kanten af te snijden, vóórdat je groen gaat steken; hoe je zonder enorme takken groen, maar juist met kleine toefjes een prachtig resultaat krijgt én de oasis maskeert.

Kortom, onder het genot van de koffie met Sinterklaas-lekkernijen werd er hard gewerkt.

En... het resultaat mocht er zijn. Aan het einde van de avond, met een drankje in de hand (30 dames + warmte + kletsen + hard werken: geeft dorst hoor!!!) waren de tafels bedekt met prachtige adventstukken.

Er werd nog gezellig nagekletst, het leek alsof niemand haast had om naar huis te gaan.

Heel fijn was het, dat de koffiekopjes en de glazen door verschillende dames werden afgewassen én dat er aan het eind van de avond hulp was bij het opruimen van alle pruttel. Dank daarvoor!

Terwijl ik dit schrijf branden er inmiddels drie kaarsen in mijn adventstuk en is de kerstboom opgetuigd. Nog een week en dan is het kerst.

Nog even, dan komt er na alle donkere dagen weer licht, na de 21^e december (de zonnewende) worden de dagen weer een beetje langer.

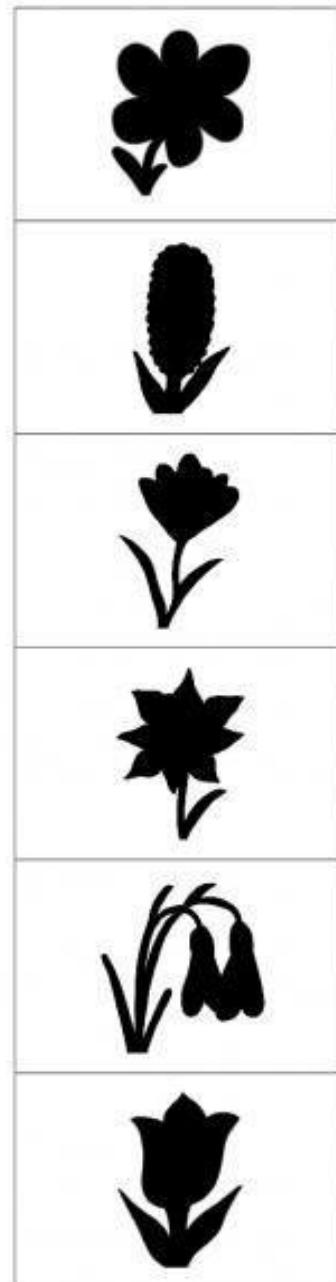
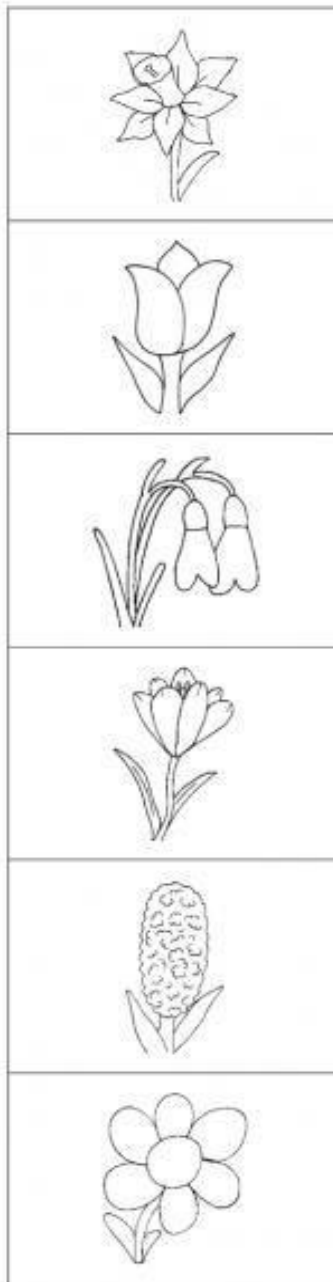
Beetje raar idee blijft het om dit te schrijven in de wetenschap dat jullie dit lezen, als de feestdagen allang weer achter ons liggen en we allemaal verlangen naar het eerste groen van de lente!!

Alma van der Schoot

Kinderpagina

Bloemen in de lente. Zoek de juiste schaduw bij de bloem. Daarna mag je de bloemen kleuren. Ken jij de namen van deze bloemen?

Verbind de plaatjes met de juiste schaduw.

Wie heel lang op zee gezeten heeft kan heel veel verhalen

Dit keer weer een paar waar gebeurde verhalen. Over het wel en wee op zo'n groot geval, de Thialf, met zo'n hele grote bemanning uit heel veel windstreken op zee.

1. Toiletreiniger een heel groot probleem.

Hygiëne is een zeer belangrijke zaak aan boord met al die verschillende mensen.

Toiletten dienen dan ook zeer regelmatig gereinigd te worden. Onze chef-kok, die ook de functie van hofmeester en hoofd van de huishouding er bij deed, was een proper man. Hij kocht grote hoeveelheden toiletreiniger in van het poedersoort. De bediendes die dagelijks alle hutten en de talloze badkamers plus openbare toiletruimtes moesten reinigen, gebruikten dit poeder zeer uitbundig. Zo uitbundig dat de sanitaire leidingen regelmatig met vastgekoekt poeder verstopt waren. Ondanks herhaald en dringend verzoek aan de chef hier een beetje achteraan te zitten bleef het euvel bestaan. Het werd een beetje vervelend omdat de techneuten, de werktuigkundigen, wel wat beters te doen hadden dan rioolpijpen te ontstoppen. Dag en nacht was een ploegje van vier bankwerkers hier mee bezig.

Ondanks een goed gesprek voor mijn bureau met de chef, waarin ik hem opdroeg het poeder terug te sturen en voor vloeibaar spul te gaan, veranderde er niet veel. Het vloeibare spul, WC-eend in grote hoeveelheden dus, was inmiddels wel aan boord. Veel leidingen bleven regelmatig toch verstopt met dat poeder. Het spul rook wel lekker fris. Maar niet als de zaak weer eens verstopt was.

Laten we eerlijk zijn: Als je iets niet kwijt kan wat vanzelf komt is dat heel erg vervelend. Hier hebben we dat ook wel eens. Maar dan bellen we gewoon Van Elp.

De Hoofdwerktuigkundige was er ondertussen helemaal klaar mee en kwam met een plan.

Eén van de ontstoppingspluggen waar een kruipslang met draaiende kop in kon zat in het plafond van de messroom. Precies boven de saladebar en de broodtafel. Precies om 12.00 uur ging de messroom open en gingen er een kleine 125 man aan tafel.

Het plan was om aan de andere kant van de leiding alvast een kruipslang in een ontstoppingsplug aan te brengen. Die andere boven de tafels in de messroom werd opengemaakt. Precies om 12.00 zette de HWTK (Hoofdwerktuigkundige) volle waterdruk op de slang en spoot er een dynamische hoeveelheid vuiligheid en een soort van worst van vastgekoekt poeder, de messroom binnen. Over de tafels heen. Hoop geschreeuw en stinken.....De chef kon niet meer praten van emoties en schrik. We verzekerden hem dat dit nog vaker zou gebeuren als hij nu niet onmiddellijk zou stoppen met dat toiletpoeder. Zo ging dat. Het stonk wel erg en was natuurlijk niet helemaal klimaatneutraal. Met elkaar hebben we wel alles voor de goede vrede opgeruimd natuurlijk. Hierna nooit meer problemen gehad.

2. Sanitair en hygiënisch probleem. Schurft een boord.

Een zeer groot gedeelte van de bemanning werd vervangen door mensen uit Maleisië. Daar is het altijd lekker warm maar op de Noordzee immer guur, nat en koud. Om dat te ondervangen kregen ze allemaal lekker warm thermisch onder- en bovengoed zodat ze konden wennen. Ondanks dat hadden ze het overwegend koud. Probaat middel tegen de kou is natuurlijk een hete douche.

Dat werd dan ook heel veel gedaan. Lekker lang onder een gloeiend hete douche staan.

Opeens bleken er nogal wat een soort jeuk te hebben. Die zich, leek het wel, gestaag onder de nieuwe bemanning uitbreidde. Over de radio medisch advies ingewonnen bij het Havenziekenhuis, daar hadden we een hele goede band mee. Conclusie: Hoogst-waarschijnlijk schurft. Ja en dus alle beddengoed weg, extra schrobben, handdoeken weg en zo meer. En alles nieuw.

Na binnenkomst Rotterdam kwam het Havenziekenhuis aan boord en we bekeken het nog eens, ook in het lab, en bespraken het een en ander. Geen schurft, was de conclusie. Wat dan? Nou simpel, veel te lang onder de hete douche gestaan.

Wat heeft dit met sanitair te maken? Nu het volgende: De douches werden ook op grote schaal als urinoir gebruikt. Met al dat hete water gaf dat een stank van jewelste.

Hier was een beetje opvoeding gewenst. Gelukkig kende de Maleisische ploeg een zogenaamde Coördinator die alles prima regelde. Ook dit.

3 Afleiding in Rio de Janeiro

In Rio was altijd wel wat toen we daar met het kraanschip Hermod regelmatig binnenkwamen en vertrokken. We waren platformen aan het bouwen voor de kust bij Cabo Frio. Rio de Janeiro was de thuisbasis.

Omdat we nogal diep in het water lagen was de diepgang te groot om door het grote, brede gat van de haveningang naar binnen te varen. Daarom moesten we tussen de Copacabana en een eiland, Cotuduna, door. Daar stond genoeg water voor de Hermod. De eerste keer dat we dat deden barstte er een vreselijke onweersbui los met heel veel wind. We zeilden letterlijk de baai van Rio in. De sleepboot die nog vastzat ook trekken maar min of meer geen houden aan. De loods, Eduardo, was al aan boord gekomen met een helikoptertje. Hij paste daar net in want hij was nogal gezet. We kregen toestemming van hem om dan maar een paar ankers van de twaalf te laten zakken. Dat gebeurde en met de sleepboot nog vast konden we het net uitzingen. Pffff.

Toen de bui voorbij was bleek dat we zo ongeveer in de uitvliegroute van het lokale vliegveld lagen. Paniek, paniek. Maar Eduardo bleek een zeer belangrijk man in Rio te zijn. Hij suste de zaak bekwaam en wij gingen na de bui nu dan gecontroleerd naar onze toegewezen ankerplaats.

Maar hij sprak ook de gedenkwaardige woorden: Jesus, het hele grote Christusbeeld dat de baai van Rio vanaf het suikerbrood overziet, sloeg de handen voor zijn ogen toen ie jullie aan zag komen. Elke keer als we weer weggingen of aankwamen lette hij op de armen van dat standbeeld. Tudo biem, tudo biem (alles goed). 'Daar heb je ze weer! Of 'gelukkig daar gaan ze weer!'

Maar we gingen een keer op een van die bijna altijd stralende zonnige dagen door dat gaatje bij Copacabana naar zee. Daar loopt een hoop moois rond! Allemaal kijken natuurlijk. Er werd heel langzaam gevaren want het is een erg nauw gat. Totdat ineens de kapitein van de sleepboot opriep: Ben, weet je dat we al een kwartiertje stilliggen? Huuh?

Ja warempel. Ik keek vluchtig achterom naar Jesus. En ja hoor handen voor zijn ogen geslagen. Wat bleek: Er zat een achterankerdraad achter een kei op de bodem. Die hing nog overboord en was niet goed doorgehaald. Hou dan ook je aandacht bij je werk!!

Na een hoop gewurm schoot hij los en daar gingen we weer. Eduardo had niks gezien maar zei wel dat hij een zucht van verlichting had gehoord uit de richting van dat standbeeld. Pfff, die zijn ook gelukkig weer weg.

Een dag uit het leven van een KLM stewardess

Mij is gevraagd eens te vertellen hoe een dag op mijn werk er uit ziet. Maar het leuke aan mijn baan is nou juist, dat geen 1 dag hetzelfde is. Juist door de interactie met de passagiers maak ik elke keer opnieuw leuke, soms verdrietige maar ook hilarische momenten mee. Het is juist dit menselijk verhaal achter elke passagier die het beroep bijzonder maken. Stuk voor stuk persoonlijke verhalen die elke werkdag weer anders laten verlopen. Maar elke vlucht verloopt wel volgens vaste fases en aan de hand daarvan wil ik toch proberen, in een kort verslag van mijn reis naar Mexico City, een tipje van de sluier te lichten, over mijn werk als stewardess.

Dinsdag 13 november. Mijn wekker gaat om 8 uur. Voordat ik ga vliegen moet ik nog onze teckel Moos een uurtje uitlaten, voor hij naar mijn schoonouders gaat. 2,5 uur voor ik mij moet melden voor mijn vlucht, vertrek ik naar Schiphol. Gelukkig is het net na de ochtendspits, dus het verkeer valt mee. Ik ben dus al vroeg op de personeelsparkeerplaats, om vervolgens de bus te nemen naar het Bemanningencentrum op Schiphol Centrum.

De aanmeldtijd is 1:40 uur voor vertrek van een intercontinentale vlucht. Omdat ik mooi op tijd ben kan ik mij rustig voorbereiden op de vlucht. Ik ga alvast mijn koffer zelf inchecken, mijn digitale post lezen op de iPad en mijn daggeld (soort zakgeld in dollars) voor op de route, opnemen. Bij de tafel in de purservoorbereidingsruimte ga ik me vast voorstellen aan de purser van mijn vlucht. Omdat we bijna 9.000 cabinepersoneel hebben, is het elke keer weer een verrassing wie je aantreft. Af en toe tref je iemand waar je al eerder een vlucht mee hebt gehad, maar meestal werk je met onbekende collega's, zo ook dit keer.

13.05 uur De briefing van vlucht KL685 vertrektijd 14.35 uur. Tijdens de briefing stelt iedereen zich voor. Er komen diverse onderwerpen aan bod. Zo bespreken we de passagiers van die dag die speciale wensen op medisch gebied hebben of een speciale maaltijd hebben besteld. In ieder geval wordt er altijd aandacht besteed aan het onderwerp Vliegveiligheid. Want in tegenstelling tot wat veel mensen denken, is het waarborgen van de veiligheid, onze hoofdtaak aan boord, niet het serveren van eten en drinken. We zijn opgeleid om te kunnen reanimeren, brand blussen en volgen verplicht agressie trainingen om eventueel passagiers in de handboeien te kunnen slaan. Iets wat helaas de laatste jaren, door veelvuldig gebruik van drank en drugs, steeds vaker voorkomt. Tot slot komt aan bod welk bemanningslid bij welke vliegtuigdeur zit en de taken die daar bij horen.

13.30 uur naar Gate F5. Hier staat de Boeing 747 PH-BFI die ons in 11 uur 30 min naar Mexico zal vliegen. Bij de gate treffen we ook onze cockpit collega's en om 13.40 uur gaan we samen aan boord om de vlucht voor te bereiden. In de Businessclass, waar ik zelf werk, bestaan de voorbereidingen uit de cabine checken dat er geen illegale voorwerpen liggen, de brandblussers en zuurstofmaskers checken, de catering check en de welkomstdrankjes, menukaarten en toilettasjes voor de Businessclass passagiers klaarleggen.

Na het instappen en verwelkomen van de passagiers begint onze vlucht. In de Businessclass serveren we na een drankje een volledig driegangen diner, gevolgd door een koffie/likeur service. We vliegen vandaag met 747-combi. Dit betekent dat we ook achter in het vliegtuig vracht vervoeren. Vandaag hebben we naast onze 268 passagiers nog speciale gasten in ons vrachtruim; 16 paarden waaronder 7 Friese veulens! We hebben speciale dieren stewards voor de verzorging.

Tijdens mijn pauze ga ik natuurlijk even een kijkje nemen en ze een knuffel geven. Tijdens deze pauze kunnen we ook zelf iets te eten, zittend op een vouwstoeltje in de keuken aan boord.

Verder gaan we even de cockpit collega's gezelschap houden en wisselen we vast wat ideeën uit, over wat we straks in Mexico stad willen gaan doen. We mogen ook nog even rusten (1:30 uur). Dit gebeurt in een speciale ruimte die zich bevindt in het plafond van het vliegtuig. Net als dat je dat ziet in een camper, zo'n ruimte boven de bestuurderskant, lig je ook hier in een lage ruimte naast elkaar. De cockpit heeft een eigen ruimte met 2 bedden direct achter de cockpit. Tussendoor serveren wij vervolgens nog sandwiches, ijsjes en oer-Hollandse kroketten aan de passagiers. Voor aankomst wordt er in de Businessclass nogmaals een warme maaltijd met een salade geserveerd.

Om 2:25 uur s' nachts landen we dan in Mexico City, daar is het dan pas 19:25 uur (7 uur vroeger). Vlak voor de landing worden we nog getraakteerd op een prachtig uitzicht over deze miljoenen stad met 8,8 miljoen inwoners!

Na een uurtje rijden in de crew bus arriveren we rond 21:00 uur lokaal in het Hilton hotel in het centrum van de stad. Voor sommige is het nog even snel douchen en omkleden, om nog een drankje samen te doen in de bar van het hotel, anderen, waaronder ik, houden het voor gezien en duiken lekker het bedje in, na een lange dag.

14 november onze eerste verlofdag op de route. Bij het gezamenlijk ontbijt hebben we het over al onze plannen. Ik besluit samen met vier collegaatjes naar het museo de Palacio de Bellas Artes te gaan.

De prachtige muurschilderingen van Diego Rivera heb ik al eerder gezien, maar er blijkt nu een tijdelijke tentoonstelling van de kunstschilder Kandinsky te zijn. Dit is één van de vele voordelen van ons beroep, dat je zo makkelijk wereldwijd musea kan bezoeken. Na de lunch en nog een rondje over het Zocalo (twee na grootste plein ter wereld) ga ik terug naar het hotel om te gaan sporten. Einde van de middag spreken we met een klein groepje af om samen uit eten te gaan in de stad. We gaan vroeg naar bed, want we hebben besloten om de volgende ochtend om half 6 met een luchtballon mee te gaan, om de zonsopgang te zien boven de Piramides.

15 november 6:45 uur tweede verlofdag op de route. We zijn met een busje opgehaald en zijn aangekomen op een groot veld vlakbij de Piramides. Hier vertrekken we tegelijkertijd met twaalf andere luchtballonnen. We zijn allemaal al wel eens bij de Piramides geweest, maar dit is voor ons allemaal de eerste keer om ze vanuit de lucht te zien. We hebben een fantastisch uitzicht en als klap op de vuurpijl worden wij als KLM crew getraakteerd op een extraatje, we gaan ver boven het wolkendek uit, zodat we ook zicht hebben op de actieve vulkaan Popocatepetl. De ballonvaarster hoopt dat we deze ervaring zullen delen met onze passagiers aan boord, zodat zij zo wat extra klandizie krijgen. Dat gaan we zeker doen! Terug in het hotel gaan een aantal collega's nog wat winkelen. Ik ga naar het park om nog even lekker buiten te kunnen zijn en het is er gezellig druk omdat de lokale mariachiband er speelt. Ik ga op tijd terug naar het hotel want 's nachts vliegen we weer terug naar Amsterdam. Om 17:00 uur ga ik nog even proberen wat te slapen.

18:45 uur *Calling time*. Exact een uur voor vertrek naar de luchthaven krijgen we via de receptie van het hotel een telefoontje: *calling time*. Dit betekent douchen, opmaken, je uniform aan en klaarmaken voor de terugreis naar Amsterdam. De hele bemanning komt bij elkaar in de lobby van het hotel. Om 20:45 uur melden wij ons op de luchthaven voor de KL0686 terug naar huis. Het *vliegtuig vertrekt om 21:55 uur* (4:55 uur Nederlandse tijd). Gelukkig hebben we een korte vliegtijd door de sterke Jetstream (windstroom) over de oceaan; de terugvlucht zal bijna 2 uur korter zijn dan de heenweg!

Eenmaal aan boord begint dan het hele 'circus' opnieuw, tot we op 16 november om 15:45 uur ons op Schiphol afmelden. Helaas is het een vrijdagmiddag met een zware avondspits, zodat ik pas rond de klok van 19:00 uur weer in 'huize Somsen' in de Wildenborch aankom. Even een hapje eten en dan snel mijn bed in! Voorlopig weer even vrij tot mijn volgende reis naar Washington.

Ingrid Veldhuizen-Somsen
Wildenborchseweg 12

Schoonmaakrooster Kapel

Staat uw naam nog niet op de schoonmaaklijst, maar bent u wel bereid om één, maximaal twee keer per jaar een paar uurtjes mee te helpen onze Kapel schoon te houden, stuur dan een mailtje naar Reinier Klein Brinke: reinierkleinbrinke@planet.nl
Bellen mag natuurlijk ook: (0575) 55 65 12 of (06) 25 06 66 70.

2019	
Maart	Diny van Ark – Gerry Kistemaker – Annie Schröer
April	Gerda Mennink – Henny Zweverink
Mei	Riek Vliem – Hermien Oplaat
Juni	Kathy de Vries – Judith Keurentjes
Juli	Alma v.d. Schoot – Ineke Braakman – Frieda te Lindert
Augustus	Erika Scharrenberg – Kristie Ezerman – Dini Scholten
September	Jannie Reintjes – Gerda Bijenhof – Anja Slagt
Oktober	Hanny Ezerman – Christine Meltzer
November	Linsey Mennink – Annie Kruisselbrink
December	Dinie Staring – Henriëtte Otten – Ria Klein Ikkink

Hans Ezerman belt als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent.
De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda:

Toneelvereniging T.A.O.: Uitvoering,	vrijdag 29 en zaterdag 30 maart blijspel 'Hotel te koop' aanvang 20.00 uur, zaal open 19.30 uur.
Kapelcommissie: Familie fietstocht,	zondag 5 mei starten tussen 13.00 en 14.00 uur bij de Kapel Er zijn twee routes; een korte route van 10 kilometer en een langere van 30 kilometer
Oranjevereniging: Wildenborchs feest,	zaterdag 22 juni alle informatie in de volgende Wildenborcher
Kapelcommissie: Staringavonden,	donderdag 25 juli en 1 augustus alle informatie in de volgende Wildenborcher
Cultuurfonds Vorden:	vrijdag 16 augustus Romantisch concert 'Claudia y Manito' aanvang 21.30 uur

Verenigingen:

Schietvereniging:	Elke dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur.
Wildenborchse Vrouwenclub:	Laatste donderdag van de maand van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur. van oktober t/m april.
Klootschieten:	3 ^{de} zondag van iedere maand 10.00 uur verzamelen bij de Kapel.

Financieel overzicht Kapel 2018

Overzicht Kapel 2018

Inkomsten	2017	2018	Uitgaven	2017	2018
Saldi per 1 januari	€ 29.205,20	€ 30.291,43	Gas-electra	€ 1.950,52	€ 1.962,32
Ontvangen huren	€ 4.577,50	€ 6.285,00	Waterleiding	€ 153,13	€ 139,85
Speciale evenementen	€ 4.811,22	€ 6.402,83	Inkopen/evenementen	€ 2.375,68	€ 2.669,61
Rente Bank	€ 5,51	€ 2,64	Inventaris	€ 729,02	€ 2.316,30
Diversen	€ -	€ -	Onderhoud/schoonmaak	€ 599,59	€ 344,30
Bijdrage Wildenborcher	€ 782,50	€ 897,00	Verzekeringspremie	€ 252,61	€ 296,03
Subsidies/giften		€ 2.466,71	Kamer van Koophandel	€ -	€ 7,50
			Remondis afvalverwerking	€ 374,80	€ 376,48
			Gemeentelijke belastingen	€ 1.153,50	€ 267,60
			Diversen	€ 591,10	€ 566,41
			Wildenborcher	€ 910,54	€ 998,52
			Saldi per 31 december	€ 30.291,44	€ 36.400,69
	€ 39.381,93	€ 46.345,61		€ 39.381,93	€ 46.345,61